Περιοδος 2η,
Νο 109
Φλεβάρης 2002
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

ΠΟΡΤΟ ΑΛΕΓΚΡΕ ΚΑΙ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
Το αντικαπιταλιστικό κίνημα συνεχίζει δυναμικά
σελ 6-7

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Η πάλη για το μέλλον της
σελ 12

75 χρόνια ΚΚΚ-ΑΚΕΛ
Η πορεία δεξιά συνεχίζεται
σελ 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΜΕΙΩΣΤΕ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΟΧΙ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

η αλληλεγγύη των εργατών θα φέρει την ειρήνη σελ. 3

Καλοδεχούμενοι οι μετανάστες

Δυο μέρες μετά την έφοδο της αστυνομίας στο διαμέρισμα φοιτητών από την Κίνα, τις καταγγελίες του ΚΙΣΑ και τις ΠΟΦΝΕ και τις αντιδράσεις που προκλήθηκαν για την παραβίαση των δημοκρατικών δικαιωμάτων των φοιτητών, η είδηση που κυριάρχησε στα κανάλια και τις εφημερίδες ήταν ότι οι κυπριακοί σκύλοι αποτελούν νόστιμο μεζέ για τους κινέζους φοιτητές που σπουδάζουν στην Κύπρο

Ηταν άραγε τυχαία και συμπτωματική αυτή η είδηση ή ήταν στημένη για να προβάλει προς τον κόσμο ότι η αστυνομία καλά τους κάνει γιατί αυτοί οι κινέζοι έχουν βάρβαρες συνήθειες και τρόπους συμπεριφοράς που απειλούν το δικό μας τρόπο ζωής;

Οι ειδήσεις καθημερινά μιλούν για χιλιάδες «λαθρομετανάστες» που είναι έτοιμοι με την πρώτη ευκαιρία να εισβάλουν στην Κύπρο. Η κυβέρνηση μάλιστα έχει ξοδέψει αρκετές δεκάδες εκατομμύρια για να αγοράσει ραντάρ, ακάτους και άλλα μέσα για να μπορεί να εμποδίζει την είσοδο αυτών των ανθρώπων.

Απειλή;

Προφανώς και η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων στο τόπο μας δεν είναι ρατσιστές. Οι απλοί εργαζόμενοι μπορούν να καταλαβαίνουν απόλυτα το πόνο αυτών των ανθρώπων που προσπαθούν να ξεφύγουν από την φτώχεια, τους πολέμους και την μιζέρια που μαστίζει τις χώρες τους. Η καθημερινή προβολή όμως από τα μέσα και την επίσημη κυβερνητική πολιτική των «κινδύνων» από την «ανεξέλεγκτη» είσοδο μεταναστών, δημιουργεί σε κάποιο κόσμο ερωτηματικά αν πρέπει να είναι ελεύθερη η είσοδος στους ξένους μετανάστες ή αν χρειάζεται να υπάρχει έλεγχος στο ποίοι και πόσοι μπορούν να ζούν μαζί μας.

Πρώτα πρέπει να πούμε ότι η εικόνα που προβάλλεται από τα μέσα για τις ορδές των μεταναστών που απειλούν να κατακλύσουν την Κύπρο είναι ψεύτικη. Οι μετανάστες κινούνται σε χώρες και προορισμούς που ξέρουν και ελπίζουν ότι μπορεί να τους δεχτούν και να βρουν δουλειά. Αν εδώ η ζήτηση για εργατικά χέρια είναι περιορισμένη οι μετανάστες θα κινηθούν σε άλλες χώρες που θα έχουν καλύτερες πιθανότητες.

Ο τρόπος που μεταναστεύουν αυτοί οι άνθρωποι είναι ο ίδιος τρόπος με το οποίο μετανάστευαν και οι Κύπριοι εργαζόμενοι την περίοδο των μεγάλων μεταναστεύσεων. Πρώτα ξεκινούν κάποιες οικογένειες που εγκαθίστανται και βρίσκουν δουλειά σε μια χώρα και μετά στέλλουν μήνυμα στους δικούς τους ότι εκεί υπάρχουν ευκαιρίες και μπορούν να έρθουν και άλλοι. Για να μπορέσουν να κάνουν αυτό το ταξίδι τις πιο πολλές φορές χρειάζεται να πουλήσουν ότι έχουν και δεν έχουν για να εξασφαλίσουν το εισιτήριο για το νέο προορισμό στο οποίο είναι αμφίβολο αν θα φτάσουν με τα σαπιοκάραβα που ταξιδεύουν, περνώντας μέσα από όλους τους κινδύνους και τις διώξεις από τις αστυνομικές αρχές στις χώρες που φτάνουν.

Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των μεταναστών προέρχεται από χώρες της Αφρικής, της Ασίας και της Ανατολικής Ευρώπης. Ειναι εργαζόμενοι που στις χώρες τους είτε λόγο των πολέμων είτε λόγο της οικονομικής κρίσης και φτώχειας δεν μπορούν να βρουν δουλειά. Οι μετανάστες όχι μόνο δεν φέρνουν προβλήματα, οικονομική κρίση και ανεργία στις χώρες που μεταναστεύουν, αντίθετα είναι πηγή πλούτου και ανάπτυξης.

Σήμερα ακολουθούν στην πραγματικότητα την ίδια την κίνηση των κεφαλαίων. Παρά τους μύθους για την παγκοσμιοποίηση η συσσώρευση του πλούτου στις μεγάλες ανεπτυγμένες χώρες είναι μεγαλύτερη παρά ποτέ. Τι ίδια ώρα που μιλούν για το άνοιγμα των αγορών και την ελεύθερη διακίνηση ανθρώπων και κεφαλαίων κτίζουν σύνορα και μηχανισμούς καταστολής εμποδίζοντας τους φτωχούς να διεκδικήσουν το μερίδιο τους από αυτό το τεράστιο πλούτο. Στις ίδιες αυτές χώρες η οικονομική κρίση οδηγεί χιλιάδες εργαζομένους στην φτώχεια και την ανεργία. Για τις κυβερνήσεις και τους καπιταλιστές που θέλουν να κρύψουν την ευθύνη τους για αυτή την κρίση οι μετανάστες είναι το εύκολα θύματα για τους φορτώσουν τη δική τους ευθύνη.

Σύνορα ανοιχτά

Οι μόνοι που κερδίζουν απο την ύπαρξη περιορισμών στην είσοδο ξένων και το καθεστώς του λαθρομετανάστη που τους δίνουν ειναι η κυβερνήσεις και οι καπιταλιστές γιατί έτσι τους μετατρέπουν σε φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς να μπορούν να διεκδηκήσουν τα οποιαδήποτε δικαιώματα τους γιατί βρίσκονται συνεχώς κάτω απο την απειλή της απέλασης. Ακόμη πίσω απο αυτό το καθεστώς έχουν στηθεί κυκλώματα κομπιναδόρων που θυσαυρίζουν εκμεταλλευόμενοι την ανάγκη των μεταναστών για βίζες και δουλειές.

Το ενθαρρυντικό είναι ότι άρχισαν να πληθαίνουν οι φωνές που αντιδρούν στις διώξεις κατά των μεταναστών και καταγγέλουν την ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης. Η δράση της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών, η ανακοίνωση της ΠΟΦΝΕ που καταγγέλλει την ρατσιστική αντιμετώπιση των ξένων φοιτητών, οι φωνές έστω και μειοψηφικές από συνδικαλιστές ενάντια στην επίσημη πολιτική των συντεχνιών που υποστηρίζουν τους ρατσιστικούς περιορισμούς, αποτελούν σήμερα την βάση γύρο από την οποία μπορεί και χρειάζεται να κτίσουμε ένα πλατύτερο αντιρατσιστικό μέτωπο που ν' ανοίξει τα ζήτημα του ρατσισμού στην κοινωνία μας και να κοντράρει την πολιτική της κυβέρνησης.

Πέτρος Μιχαήλ

Η λιτότητα στην Παιδεία απειλεί τη ζωή μαθητών καθηγητών

Την Τρίτη 22 Ιανουαρίου, στο Λύκειο Παλουριώτισσας, ενώ μια καθηγήτρια εκτελούσε πείραμα στο χημείο της Φυσικής, τα υλικά που επεξεργάζοταν ανατινάχτηκαν με αποτέλεσμα η καθηγήτρια και τέσσερις μαθητές να υποστούν εγκαύματα.

Όταν οι μαθητές των σχολείων προωθούσαν με εισηγήσεις, μέσω των μαθητικών συμβουλίων, την οικοδόμηση ασφαλέστερων χημείων δεν φαντάστηκαν ότι θα κινδυνεύσει και η ίδια τους η ζωή στα χημεία-βόμβες που υπάρχουν στα σχολεία.

Δυστυχώς η πολιτική του υπουργείου δεν ενδιαφέρεται τόσο για την ασφάλεια των μαθητών στο σχολείο όσο για την δημιουργεία ενός φτηνού εργατικού δυναμικού. Κατ' επανάληψη αγνόησε εκθέσεις ειδικών για την ακαταλληλότητα των χημείων στα σχολεία, αφήνοντας να μετατρέπονται σε παγίδες θανάτου τόσο για τους καθηγητές αλλα και τους μαθητές. Στα περισσότερα χημεία δεν τηρούνται τα αναγκαία μέτρα ασφαλείας εξαιτίας της πολιτικής του Υπουργείου Παιδείας και της κυβέρνησης. Το υπουργείο δεν έχει εξοπλίσει τα σχολεία με προστατευτικά γυαλια, ενώ μαθητές και καθηγητές καταγγέλουν ότι οι εστίες καύσεως δεν έχουν εξαερισμό, με αποτέλεσμα όλες οι ανθυμιάσεις να μένουν στο εργαστήρι αποτελώντας κίνδυνο για όσους τα αναπνέουν.

Ζητώντας αυτα, καθώς και την πρόσληψη γιατρού που θα είναι μόνιμα στο σχολείο, οι μαθητές του Λυκείου Παλουριότισσας κατέβηκαν σε μονόωρη αποχή απο τα μαθήματα τους, κάτι που θάφτηκε απο τα ΜΜΕ μαζί με ολόκληρη την υπόθεση. Η κινητοποίηση των μαθητών βρήκε και την συμπαράσταση αρκετών καθηγητών. Η εξέλιξη αυτή διαψεύδει με τον καλύτερο τρόπο την εικόνα που έχει καλιεργηθεί απο τα ΜΜΕ ότι καθηγητές και μαθητές είναι σε αντίθετα στρατόπεδα. Αντίθετα η κινητοποίηση αυτή έδειξε πως ο κοινός εχθρός και των δύο είναι η πολιτική της κυβέρνησης και του υπουργείου που ακολουθεί μέτρα λιτότητας και περικοπών στα σχολεία θέτοντας σε κίνδυνο ακόμη και τη ζωή τους.

Τέτοιες κινητοποιήσεις χρειάζονται για να μπορέσουμε να κτίσουμε την ενότητα μεταξύ των καθηγητών και των μαθητών στον αγώνα μας για μια καλύτερη παιδεία.

Γιώργος Θωμά
μαθητής Λυκείου Παλουριώτισσας

ΒΙΝΤΕΟΠΡΟΒΟΛΗ

ΠΕΜΠΤΗ 21 ΦΛΕΒΑΡΗ ΩΡΑ 8:00ΜΜ
ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΣΤΟ ΚΑΙΜΑΚΛΙ

"ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ"

Το φιλμ *«Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός»* των ιταλών σκηνοθετών με επικεφαλής τον Τζίλο Ποντεκόρβο (*«Η Μάχη της Αλγερίας»*) είναι ένα δώρο τέχνης σ' όλους τους αντικαπιταλιστές που πρωτοστάτησαν στη μάχη της Γένοβας τον Ιούλιο 2001. Η ζωντάνια, η φαντασία, η αισιοδοξία, ο ενθουσιασμός, η δύναμη των ακτιβιστών του αντικαπιταλιστικού κινήματος κυριαρχούν και στα 50 λεπτά που διαρκεί η ταινία.

Οι σκηνοθέτες κατέγραψαν και τις τρεις μέρες που διάρκεσε αυτό το πανηγύρι εξέγερσης και ελευθερίας. Τρεις μέρες στις οποίες η νεολαία και οι εργάτες, οι οικολόγοι, οι σοσιαλιστές, οι μετανάστες και οι αντιρατσιστές είχαν τον πρώτο λόγο. Στους σταθμούς των τρένων οι διαδηλωτές φτάνουν με υψωμένες τις γροθιές τους και από 'κει και μετά στα σχολεία και στα πάρκα που διεξάγονται οι συζητήσεις τους, στους δρόμους και τις πλατείες με τα δρώμενα και τις συγκεντρώσεις επιβάλλουν την κυριαρχία τους. Σατιρίζουν και καταγγέλλουν τον κόσμο των πολυεθνικών της Κόκα Κόλα και των Μακ Ντόναλτς, τον κόσμο της φτώχειας, της καταπίεσης και των δικτατοριών. Οι Αφρικανοί μετανάστες με τα ταμπούρλα τους, οι Κούρδοι με τους χορούς τους, οι Αλγερινοί με τις σημαίες τους, οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές με τα πανό τους και ανάμεσα τους η *Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001* σηκώνουν την φωνή τους, «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη», «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός». Ολοι μαζί τραγουδάνε τα τραγούδια του Μπομπ Μάρλεϊ, του Μάνου Τσάο, χορεύουν στους ρυθμούς της ρέγγε, διαδηλώνουν στους ρυθμούς του Μπέλα Τσάο και κάνουν πράξη το σύνθημα *«Genova Libera»* - Ελεύθερη Γένοβα.

Η ταινία προβάλλει συνεχώς την έντονη αντίθεση αυτού του κόσμου με τον κόσμο των καπιταλιστών. Η ταινία παρουσιάζει χωρίς καμιά ωραιοποίηση τον κυνισμό και την βαρβαρότητα των μπάτσων των Μπερλουσκόνι, αλλά δεν μας αφήνει τη γεύση της πικρίας και της ηττοπάθειας. Η Γένοβα των 300.000 αντικαπιταλιστών, ο κόσμος εκατομμυρίων εργατών και νεολαίων που μάχονται το σύστημα της φτώχειας και των πολέμων απαντά πλέον με οργή και αποφασιστικότητα σ' αυτά τα χτυπήματα. Με την αποφασιστικότητα και τη σιγουριά που έχει ένα ποτάμι που δεν μπορούν να το γυρίσουν πίσω, με την αυτοπεποίθηση της δικής του νίκης. Οι 33 ιταλοί σκηνοθέτες που συνεργάστηκαν με το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας μας έδωσαν ένα φιλμ αντάξιο αυτού του νέου κινήματος.

Αξίζει να σημειωθεί πως η ταινία αποκλείστηκε από το επίσημο πρόγραμμα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Βερολίνου. Το Φεστιβάλ Βερολίνου είχε τη φήμη ενός δημοκρατικού θεσμού όπου κάθε καλλιτεχνική δημιουργία μπορούσε να βρει στέγη. Απ' ό,τι φαίνεται όμως όχι και ένα έργο εμπνευσμένο από την πιο δυναμική εμφάνιση του αντικαπιταλιστικού κινήματος στην Ευρώπη. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της οργανωτικής επιτροπής του φεστιβάλ η ταινία των 33 ιταλών σκηνοθετών αποκλείστηκε «για τυπικούς λόγους».

Το φίλμ υπογράφουν οι σκηνοθέτες: Alfredo Angeli, Giorgio Arlorio, Mario Balsamo, Giuliana Berlinguer, Maurizio Corrassi, Guido Chiesa, Francesca Comencini, Massimo Felisatti, Nikolo Ferrari, Gianfranco Fiore, Massimiliano Franceschini, Andrea Frezza, Giuliana Gamba, Roberto Giannarelli, Franco Giraldi, Wilma Labate, Salvatore Maira, Francesco Martinotti, Francesco Maselli, Mario Monicelli, Paolo Pietrangeli, Gillo Pontecorvo, Nino Russo, Gabriele Salvatores, Massimo Squi, Stefano Scialotti, Pasquale Scimeca, Ettore Scola, Daniele Segre, Carola Spadoni, Sergio Spina, Ricki Tognazzi, Fulvio Wetzl.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ

Διπλωματία των πολιτών ή Αλληλεγγυη των εργατών;

Τον τελευταίο καιρό οι εθνικιστές επιτίθενται σ'όσους συμμετείχαν στην ομάδα του Οσλο και σε άλλες επαναπροσεγγιστές ομάδες. Με άθρα και δηλώσεις τους καταγγέλουν όσους πέρνουν μέρος σε τέτοιες συναντήσεις σαν τουρκοπροσκυνημένους.

Αυτό βέβαια δεν είναι ένα καινούριο φαινόμενο. Είναι κάτι που εμφανίζεται κάθε φορά που αρχίζουν συνομιλίες για το Κυπριακό και εμφανίζεται η πιθανότητα για μια συμφωνία. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να κτυπήσουν την επαναπροσέγγιση και κάθε τί που μπορεί να σπάσει το κλίμα καχυποψύχιας και μισαλλοδοξίας ανάμεσα στις δύο πλευρές.

Η πρόσφατη επίθεση ενάντια στις ομάδες επαναπροσέγγισης ξεκίνησε πρώτα απο τους γκρίζους λύκους και τους εθνικιστές στο βορρά (με δημοσιεύματα στην εφημερίδα Vatan), οι οποίοι απειλούν ακόμα και τις ζωές των τουρκοκυπρίων που συμμετέχουν σ'αυτές τις ομάδες, που στην πλειοψηφία τους είναι αριστεροί. Τη σκυτάλη μετά την πήραν οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές με επιθέσεις ενάντια σε όσους συμμετέχουν σε ομάδες ή σεμινάρια επαναπροσέγγισης. Οι γαλάζοι και οι γκρίζοι λύκοι παρόλα όσα τους χωρίζουν εχουν και κάτι κοινο, το μίσος τους για την επαναπροσέγγιση και κάθε τι που καλιεργεί την φιλία, την εμπιστοσύνη και την αλληλεγγύη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών.

Θετικές

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι συναντήσεις με τους τουρκοκύπριους και άλλες δικοινοτικές εκδηλώσεις δημιουργούν ενα θετικό κλίμα για την επαναπροσέγγιση, ανεξάρτητα απο τα κίνητρα και τον τρόπο που χρησιμοποιά κάθε κόμμα αυτές τις συναντήσεις. Μέσα απο αυτό το κλίμα σίγουρα ένας κόσμος αρχίζει να ξεφορτώνεται τις εθνικιστικές ιδέες καί να βλέπει την ανάγκη για επικοινωνία, για συνεννόηση και συνεργασία των απλών ανθρώπων στις δύο πλευρές για μια ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού.

Γι'αυτό δέν μπορεί παρά να είμαστε κάθετα αντίθετοι σ'αυτές τις εθνικιστικές επιθέσεις και υπερασπιζόμαστε άνευ όρων τις επαναπροσεγγιστικές ομάδες. Καταγγέλουμε τους σοβινιστές που προκαλούν αυτές τις επιθέσεις παρά το ότι δέν συμφωνούμε με τον τρόπο που χρησιμοποιούν την επαναπροσέγγιση η κυβέρνηση και τα ελληνοκυπριακά κόμματα.

Υστερόβουλη

Η επαναπροσέγγιση του Κληρίδη και του Συναγερμού είναι μία ψεύτικη, υποκριτική και υστερόβουλη επαναπροσέγγιση που έχει σαν στόχο να «αφαιρέσει το επιχείρημα απο τον Ντεκτάς οτι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι δέν μπορούν να ζήσουν μαζί» όπως ανέφερε ο Παπαπέτρου και Συναγερμικά στελέχη απαντώντας στις κατηγορίες των εθνικιστών.

Είναι μια "επαναπροσέγγιση" την οποία προσπαθούν να στρέψουν εναντίον της άλλης πλευράς. Είναι μία πολιτική που στοχεύει να ξεγαλάσει τους τουρκοκύπριους, οτι δέν έχουν να φοβηθούν τίποτε απο τους ελληνοκύπριους και την ελληνική πλευρά, γι'αυτό μπορούν και πρέπει να δεχτούν μια λύση όσο γίνεται πίο κοντά στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Στην πραγματικότητα είναι μια επαναπροσέγγιση «Δούρειος ιππος».

Είναι μια εθνικιστική πολιτική που δέν έχει να κάνει τίποτε με τα αισθήματα φιλίας και αλληλεγγύης των απλών ανθρώπων στις δύο πλευρές. Γι' αυτό και μπορεί να πηγαίνει χερι με χέρι με την πολιτική του «ενεργού υφαιστίου» και των S-300. Γι'αυτό και οι οπαδοί της δεν έχουν κανένα πρόβλημα την ώρα που μιλούν για «επαναπροσέγγιση» να συνεχίζουν τους εξοπλισμούς με την αγορά ελικοπτέρων ή πυραύλων ή να συνεχίζουν να υμνούν την ένωση και να τιμούν τον Γρίβα και να αναγκάζουν νεοσύλλεκτους στρατιώτες να φωνάζουν συνθήματα οπως: «Ο Γρίβας ζεί και μας καθοδηγεί».

Δυστυχώς και η "επαναπροσέγγιση" που υποστηρίζει το ΑΚΕΛ δέν διαφέρει και πολύ απο αυτή του Συναγερμού. Αντί να καταγγείλει τον Κληρίδη και την κυβέρνηση του για την υποκρητική και υστερόβουλη "επαναπροσεγγισή" κατηγορεί την Κυβέρνηση οτι δείχνει υποχωρητικότητα στις πιέσεις για να μη έρθουν τα πολεμικά ελικόπτερα.

Το ΑΚΕΛ ήταν το πρώτο επίσημο κόμμα που μίλησε για την ανάγκη της πολιτικής της αναπροσέγγισης. Ομως αυτό δέν ήταν αποτέλεσμα μίας ταξικής και διεθνιστικής ανάλυσης του Κυπριακού αλλά μιάς «ρεαλιστικής» ανάλυσης που στηριζόταν στις πραγματικότητες που δημιούργησε για τον ελληνοκυπριακό καπιταλισμό η ήττα του '74. «*Αν μπορούσαμε να κάνουμε ένα πόλεμο και να τον κερδίσουμε θα ήμουν ο πρώτος που θα πήγαινε να πολεμήσει*» δήλωσε πολλές φορές ο Χριστόφιας. Αφού δέν μπορούμε να τους νικήσουμε στρατιωτικά ας προσπαθήσουμε να κερδίσουμε πίσω όσα περισσότερα μπορούμε με ειρηνικά μέσα. Ας αξιοποιήσουμε τους τουρκοκύπριους που είναι δυσαρετημένοι με τον Ντεκτάς και να τους στρέψουμε εναντίον του. Ας τους δελεάσουμε με την προοπτική της οικονομικής ανάπτυξης και της ένταξης στην Ε.Ε. Αυτή είναι η ουσία της πολιτικής της επαναπροσέγγισης που υποστηρίζει η επίσημη ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία με πρωτεργάτη το ΑΚΕΛ.

Αν αυτά ισχύουν για τις ηγεσίες των κομμάτων, πολλοί απλοί άνθρωποι στρέφονται προς την επαναπροσέγγιση γιατί έχουν συχαθεί τον εθνικισμό, την πολεμοκαπηλεία και τις θυσίες για χάριν του «εθνικού μας ζητήματος» που έχει εξελιχτεί στον μεγαλύτερο βούρδουλα με τον οποίο αντιμετωπίζουν κάθε οικονομική και κοινωνική διεκδίκηση του. Αυτός ο κόσμος είναι που δίνει στην επαναπροσέγγιση την δυναμική που έχει και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για να μπορέσει να πάρει μαζικές διαστάσεις και να μετατραπεί σε κίνημα.

Βέβαια κυβέρνηση και κόμματα προσπαθούν να ελέξουν αυτή την διάθεση και να την στρέψουν προς τη δική τους μεριά, να την μετατρέψουν δηλαδή σε ενισχυτική της επίσημης πολιτικής. Αυτό είναι στην ουσία που ο Παπανδρέου ονόμασε «διπλωματία των πολιτών». Αυτού του είδους οι δικοινοτικές συναντήσεις στην ουσία αναπαράγουν τον διάλογο Κληρίδη - Ντεκτάς σε χαμηλότερο επίπεδο, παραγόντων, επιστημόνων, συνδικαλιστών κλπ. Μια τέτοια επαναπροσέγγιση δεν μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη και την ευημερία των απλών ανθρώπων, ελλήνων και τούρκων στη Κύπρο.

Ταξική ενότηταα

Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι μία πολιτική ειλικρινούς επαναπροσέγγισης που να στηρίζεται στην ταξική ανάλυση της κοινωνίας. Που να έχει σαν αφετηρία ότι τον πόλεμο στην Κύπρο τον προκάλεσαν οι άρχουσες τάξεις των δυό πλευρών που συγκρούονται έδω και χρόνια για να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα τους στο νησί και την ευρήτερη περιοχή και ότι οι μεγάλες δυνάμεις που σήμερα «εποπτεύουν» αυτή την «ειρηνευτική διαδικασία» έριχναν λάδι στη φωτιά. Μια πολιτική που να εξηγεί ότι αυτοί που δημιούργησαν το πρόβλημα δεν μπορούν να το λύσουν.

Γι αυτό η επαναπροσέγγιση δεν μπορεί να είναι μια πολιτική που αφορά μόνο τους ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους αλλά και τους έλληνες και τούρκους. Δεν είναι όμως μια υπερταξική πολιτική που αφορά όλους. Δέν μπορούμε να καλούμε τους τουρκοκύπριους να επαναπροσεγγιστούν με τον Κληρίδη και τον Σημίτη όπως και έμείς δεν θέλουμε να επαναπροσεγγιστούμε με τον Ντεκτάς και τον Ετζεβίτ.

Η επαναπροσέγγιση είναι μία πολιτική που πρέπει να έχει σάν στόχο να καλιεργήσει την εμπιστοσύνη, την φιλία, την αλληλεγγύη και την ταξική ενότητα ανάμεσα στους εργαζόμενους των δύο πλευρών ελληνες και τούρκους, είτε αυτοί ζούν στη Κύπρο είτε στην Ελλάδα και την Τουρκία. Αυτή η ταξική ενότητα και η αλληλεγγύη των εργατών είναι η καλύτερη εγγύηση για την ειρήνη αλλά και απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουμε να ξεφορτωθούμε και αυτούς που προκαλούν την φτώχεια, την αδικία, την εκμετάλλευση, τις κρίσεις και τους πολέμους - τους καπιταλιστές και το σύστημα τους.

Η επαναπροσέγγιση δεν ειναι με κανένα τρόπο πατριωτικό καθήκον που μας ενώνει με την κυβέρνηση μας και τους εθνικιστές. Αντίθετα είναι μία πολιτική που πρέπει πρώτα και κύρια να στρέφεται ενάντια στη κυβέρνηση και τους εθνικιστές στη δική μας πλευρά, ενάντια στους εξοπλισμούς, το εμπάρκο, στη χρησιμοποίηση της ένταξης στην Ε.Ε. για να εκβιάζουν τους τουρκοκύπριους

Ειναι μία πολιτική που δέν βάζει όρους και προϋποθέσεις για την ειρηνική συνύπαρξη ελλήνων και τούρκων. Που σέβεται την θέληση των τουρκοκυπρίων όπως αυτόι την εκφράζουν και όχι οπως εμείς θα θέλαμε. Μία πολιτική που δείχνει ξεκάθαρα οτι εμείς όχι μόνο δεν έχουμε καμία σχέση με τα σχέδια και τις επιδιώξεις και τις βλέψεις της δικής μας άρχουσας τάξης αλλά αντίθετα είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε ενάντια σ'αυτά.

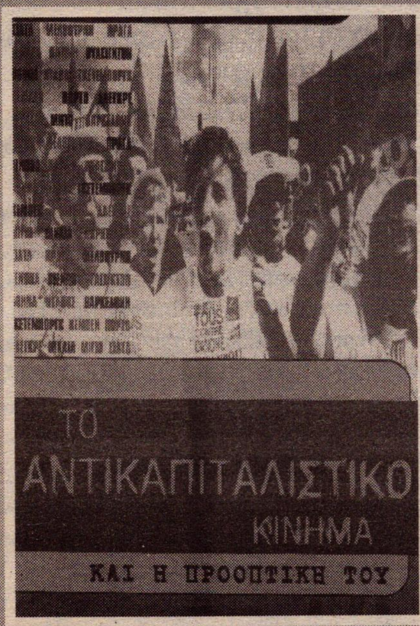

Δυο βιβλιαράκια απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία που δεν πρέπει να τα χάσετε. Είναι απαραίτητα εργαλεία γιά όλους τους αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος. Μπορείτε να τα ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:22349959 Fax:22349770

Τι σημαίνει παγκοσμιοποίηση για τις γυναίκες;

Λίγο πριν αρχίσουν να πέφτουν οι βόμβες στο Αφγανιστάν ο Μπους, το ΝΑΤΟ, το CNN και τα ΜΜΕ σε όλο τον κόσμο που στηρίζουν την ιμπεριαλιστική εκστρατεία των ΗΠΑ θυμήθηκαν να μιλήσουν για τη θέση της γυναίκας στο Αφγανιστάν και γενικότερα σε όλο τον ισλαμικό κόσμο. Τα πλάνα και οι φωτογραφίες γυναικών ντυμένες με μπούργκα χρησιμοποιήθηκαν από την αμερικάνικη προπαγάνδα για να δικαιολογήσουν τον πόλεμο.

Αμέσως μετά την κατάληψη της Καμπούλ από την Βόρεια Συμμαχία όλοι όσοι ήταν με την πλευρά του Μπους μιλούσαν για την είσοδο του "πολιτισμού". Οι τηλεοράσεις γέμισαν με εικόνες γυναικών που περπατούν "ευτυχισμένες" στους δρόμους της Καμπούλ.

Οι "πολιτισμένοι" της Βόριας Συμμαχίας δεν διαφέρουν καθόλου από την βαρβαρότητα των Ταλιμπάν. Κατα τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στην Καμπούλ την περίοδο 1992-1996, όπως αναφέρει ο δημοσιογράφος της εφημερίδας Σάντει Τάιμς, Τζόν Σουέιν τον Ντοστούμ, σύμμαχο των Ρώσων και πολέμαρχο της Βόρειας συμμαχίας, "*οι κάτοικοι της Καμπούλ θυμούνται τις δυνάμεις του για τους βιασμούς γυναικών και κοριτσιών που μετά τους έκοβαν τα στήθη*".

Οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλούν για την καταπίεση των γυναικών. Τα τελευταία χρόνια στηρίζουν καθεστώτα στην Αφρική και στην Ασία που εφαρμόζουν τις πιο απάνθρωπες πρακτικές απέναντι στις γυναίκες. Στην Αίγυπτο και στη Σαουδική Αραβία οι γυναίκες υποβάλλονται σε περιτομή, που είναι φοβερά επώδυνη. Ο ΟΗΕ λέει ότι γύρω στα 114 εκατομμύρια γυναίκες σε όλο τον κόσμο έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων. Στις κυβερνήσεις αυτών των χωρών δεν επιβλήθηκε ποτέ οποιαδήποτε μορφή κυρώσεως για να σταματήσουν να εφαρμόζονται αυτές οι πρακτικές σε βάρος των γυναικών.

πισωγυρισμα

Αν δούμε συνολικότερα τη θέση των γυναικών σε όλο τον κόσμο μπορούμε πολύ εύκολα να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός έχει γυρίσει δισεκατομμύρια ανθρώπους πίσω στη βαρβαρότητα και στην εξαθλίωση τόσο στον αναπτυγμένο όσο και στον Τρίτο Κόσμο.

Σύμφωνα με στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας, από τα 2,8 δις ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας σε όλο τον κόσμο το 70% είναι γυναίκες. Το ίδιο και το 80% των προσφύγων, των αναλφάβητων και των εξαθλιωμένων αυτού του κόσμου.

Στα εργοστάσια της NIKE, της GAP ή της Adidas, στη Νοτιανατολική Ασία, οι εργάτες δουλεύουν κάτω από φρικτές εργασιακές συνθήκες για ένα κομμάτι ψωμί. Το 90% σε αυτά τα εργοστάσια είναι γυναίκες που δουλεύουν από 13 χρονών.

Στο εργοστάσιο της GAP στην Ονδούρα, οι γυναίκες υποβάλλονται σε τεστ εγκυμοσύνης κάθε μήνα για να εξασφαλίσουν τα αφεντικά ότι θα παραμείνουν "παραγωγικές" για την επιχείριση. Οι εργαζόμενες, οι περισσότερες από αυτές μικρά κορίτσια, δουλεύουν 12 με 16 ώρες τη μέρα στη διάρκεια των οποίων έχουν το δικαίωμα να κάνουν μόνο 2 φορές διάλλειμα για να πάνε στην τουαλέτα. Στα εργοστάσια της NIKE υπάρχουν 5 τουαλέτες για 2.000 εργαζόμενες. Τα σπίτια που ζουν δεν είναι και πολύ διαφορετικά. Είναι ειδικά δωμάτια χτισμένα μακρυά από τα χωριά και την οικογένειά τους, τα οποία είναι γεμάτα ποντίκια και δεν έχουν καν νερό. Δεν έχουν συνδικαλισμό, δεν έχουν ασφάλιση και ο μισθός τους ίσα ίσα που καλύπτει τις βασικές τους ανάγκες

Στην Αφρική μία στις 21 γυναίκες πεθαίνουν στη διάρκεια της γέννας. Στοιχεία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Υγείας δείχνουν ότι εξ αιτίας του υποσιτισμού το 50% των εγκύων παγκόσμια είναι αναιμικές. Ενώ το ποσοστό των γυναικών που πεθαίνουν από AIDS στην Αφρική αυξάνεται, οι φαρμακευτικές εταιρείες κρατούν τις τιμές των φαρμάκων που μπορούν να τις ανακουφίσουν, απλησίαστες.

Οι πολιτικές του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και τις Παγκόσμιας Τράπεζας είναι οι πραγματικοί υπεύθυνοι για αυτή την κατάντια. Οι χώρες του Τρίτου Κόσμου που πήραν πριν από μερικά χρόνια δάνεια από αυτούς τους οργανισμούς έχουν εξαναγκαστεί σύμφωνα με τους όρους των δανείων, να προχωρήσουν σε ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές δαπανών για την Παιδεία και την Υγεία και το χειρότερο να διαμορφώσουν Ζώνες Ελεύθερου εμπορίου, όπου το κράτος δεν επιβάλλει καμία προστατευτική ρύθμιση για τους εργαζόμενους, όπως 8ωρο, κοινωνική ασφάλιση, προστασία της μητρότητας και της παιδικής εργασίας.

Η καταπίεση των γυναικών δεν περιορίζεται μόνο στις χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Στην Αμερική, στην χώρα που ο πρόεδρος της αποφάσισε να διδάξει στους Ταλιμπάν πως πρέπει να φέρονται στις γυναίκες, μία γυναίκα βιάζεται κάθε 6 λεπτά. Μόνο σε 17 κράτη σε όλο τον πλανήτη ο βιασμός μέσα στον γάμο θεωρείται αδίκημα. Στοιχεία της Παγκόσμιας Τράπεζας λένε ότι η κακοποίηση των γυναικών είναι πιθανότερος λόγος απειλής της υγειούς διαβίωσής τους, περισσότερο από ότι ο καρκίνος του μαστού ή του τραχήλου. Επιπλέον γύρω στα 8 δις δολλάρια το χρόνο υπολογίζονται ότι είναι τα κέρδη από το εμπόριο πορνείας.

Στην Ευρώπη και στην Αμερική εκατομμύρια γυναίκες είναι αναγκασμένες να προσφέρουν υπηρεσίες που έχει εγκαταλείψει το κράτος πρόνοιας. Οι επιλογές των καπιταλιστών για μεγαλύτερες ιδιωτικοποιήσεις στην Παιδεία, στην Υγεία για αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και διάλυση του ωραρίου, φορτώνουν στις γυναίκες πολλά περισσότερα βάρη. Οι περισσότερες γυναίκες σήμερα είναι εργαζόμενες και ταυτόχρονα κάνουν όλες τις δουλειές του σπιτιού, της νοσοκόμας για τους παππούδες, της δασκάλας για τα παιδιά, καθώς και όλα όσα περιλαμβάνονται στη λέξη νοικοκυριό.

Υπολογίζεται ότι στην Ευρώπη και στην Αμερική οι γυναίκες προσφέρουν 31-42 ώρες την εβδομάδα απλήρωτης δουλειάς στο σπίτι. Υποχρεώνονται δηλαδή να κάνουν μετά τη δουλειά τους μία δεύτερη απλήρωτη βάρδια για να συντηρήσουν το νοικοκυριό και την οικογένεια. Η ιδεολογική προπαγάνδα σε σχέση με την κατωτερότητα της γυναίκας χρειάζεται για να εξασφαλιστεί αυτή η διαδικασία.

Σε όλο τον πλανήτη όλο και περισσότερες γυναίκες συνειδητοποιούν ότι είναι θύματα της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Οι οργανώσεις των γυναικών που στο Σιάτλ πριν από δύο χρόνια έδωσαν τη μάχη μαζί με εργαζόμενους, ακτιβιστές και οικολόγους ενάντια στον ΠΟΕ έχουν γίνει σήμερα κομμάτι του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Το σταμάτημα του πολέμου, η κατάργηση των χρεών του Τρίτου Κόσμου, η νομιμοποίηση των μεταναστών, η πάλη για δημόσια Υγεία και Παιδεία, είναι αιτήματα που παλεύει το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Μέσα από το δυνάμωμά του είναι που δυναμώνουν οι ελπίδες όλων των γυναικών του πλανήτη για να ζήσουν σε μία κοινωνία χωρίς καταπίεση που δεν θα λειτουργεί για τα κέρδη αλλά για τις ανάγκες όλων των ανθρώπων.

Περηφανεύονται ότι παρέδωσαν τον "τρομοκράτη" Οτσαλάν

Η κατρακύλα της κυβέρνησης Σημίτη και των υπουργών του δεν έχει όρια. Δεν έχει υποκλιθεί μόνο στην οικονομία της αγοράς αλλά διαλύει και τις τελευταίες σχέσεις που είχε το ΠΑΣΟΚ με τα κοινωνικά και τα απελευθερωτικά κινήματα.

Χιλιάδες αγωνιστές της αριστεράς αλλά και του ΠΑΣΟΚ υπερασπίστηκαν και συνεχίζουν να υπερασπίζονται αυτά τα κινήματα όπως των Κούρδων και των Παλαιστινίων. Ο Σημίτης όμως έχει επιλέξει άλλο δρόμο.

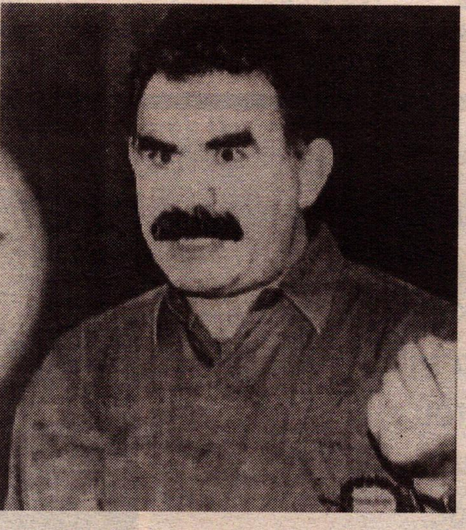

Στην εκπομπή του Α. Παπαχελά «Φάκελοι» (ΜΕΓΚΑ) την Δευτέρα 4/2 ο Πάγκαλος ούτε λίγο ούτε πολύ θεώρησε τον ίδιο τον Οτσαλάν υπεύθυνο για τη σύλληψή του αφού τον χαρακτήρισε αρχηγό μικρού ήθους. Στην ίδια εκπομπή ο Πάγκαλος παραδέχτηκε πως οι μυστικές υπηρεσίες της ΕΥΠ συνεργάστηκαν με τις τούρκικες για τη σύλληψη του Οτσαλάν. Σα να μην έφταναν όλα αυτά ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Χρ. Πρωτόπαπας όταν του ζητήθηκε από τους δημοσιογράφους να σχολιάσει την εκπομπή είπε ότι "στο πλαίσιο της καταπολέμησης της διεθνούς τρομοκρατίας υπάρχουν συνεργασίες μεταξύ των αρμόδιων υπηρεσιών πολλών χωρών". Οταν μάλιστα ρωτήθηκε αν για την Ελλάδα ο Οτσαλάν είναι διεθνής τρομοκράτης απάντησε ότι "η διεθνής κοινότητα έχει συμπεριλάβει το ΡΚΚ στις τρομοκρατικές οργανώσεις".

Ο Σημίτης δεν έχει κανένα πρόβλημα να συνεργάζεται με τον Μπους στη σφαγή του Αφγανιστάν για την πάταξη υποτίθεται της τρομοκρατίας. Σ' αυτό το μήκος κύματος οι Κούρδοι, οι Παλαιστίνιοι και οι πρόσφυγες του Τρίτου Κόσμου είναι όλοι τρομοκράτες. Ο Σημίτης θέλει να δείξει με τον πιο φανερό τρόπο ότι θα συνεχίσει να είναι πιστός οπαδός της αγοράς και του ιμπεριαλισμού. Στελνει στρατό στο Αφγανιστάν και κυνηγά όλους τους μετανάστες. Για το τελευταίο μάλιστα έχουν ήδη υπογράψει συμφωνία με την τούρκικη κυβέρνηση, για να σκληρύνουν και άλλο τον έλεγχο των συνόρων.

Οι εδώ οπαδοί της σοσιαλδημοκρατίας δεν άνοιξαν το στόμα τους να πούν λέξη για όσα αισχρά αποκαλύπτωνται για τον ρόλο της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ στην παράδοση του Οτσαλάν. Κατά τα άλλα εμφανίζονται σαν οι μεγαλύτεροι υπερασπιστές των απελευθερωτικών κινημάτων.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΤΙΕ

Το κίνημα έχασε μια από τις πιο διάσημες φωνές του

Στα τέλη του Γενάρη πέθανε στο Παρίσι ο Πιέρ Μπουρντιέ. Ο Μπουρντιέ δίδασκε φιλοσοφία και κοινωνιολογία στο διάσημο College de France. Αυτό που τον έκανε, όμως, πλατιά γνωστό δεν ήταν τα επιστημονικά του επιτεύγματα αλλά η ολοκληρωτική του ταύτιση και η ανοιχτή του συμπαράταξη στα τελευταία χρόνια της ζωής του, με το κίνημα.

Η στάση του αυτή ερχόταν σε τέλεια αντίθεση με το ακαδημαϊκό κατεστημένο της Γαλλίας. Μετά την κατάρρευση της Ανατολικής Ευρώπης το 1989 ο νεοφιλελευθερισμός έμοιαζε να μην έχει αντίπαλο.

Ο Μπουρντιέ δεν πτοήθηκε. Τον χειμώνα του 1995 ξέσπασε η μεγάλη απεργία στη Γαλλία για το ασφαλιστικό και ο Μπουρντιέ τάχθηκε αμέσως με την πλευρά των απεργών και ήταν ομιλητής στη μεγάλη συγκέντρωση των σιδηροδρομικών έξω από τον σταθμό Gare du Nord του Παρισιού. «*Ο αγώνας σας είναι αγώνας ενάντια στη διάλυση του πολιτισμού*» είπε στους απεργούς. Υποστήριξε ανοιχτά τους μετανάστες «χωρίς χαρτιά» αλλά και το κίνημα των ανέργων Και δεν σταμάτησε ούτε μια στιγμή να καταγγέλλει τον νεοφιλελευθερισμό της «Τρόικας Μπλερ-Ζοσπέν-Σρέντερ» που κυβερνάει τις μεγαλύτερες χώρες της Ευρώπης.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ήταν πιο εύκολο να τον βρει κανείς σε κάποιο συνδικαλιστικό συνέδριο — πέρσι είχε πάει στην Ελλάδα καλεσμένος από την ΓΣΕΕ — παρά σε κάποια ακαδημαϊκή αίθουσα. Τον Ιούνη του 2000 πήρε μέρος στις μεγάλες διαδηλώσεις στο Μιγιό της Γαλλίας. Ο θάνατός του στερεί το αντικαπιταλιστικό κίνημα από μια από τις πιο διάσημες φωνές του.

Πόλεμο χωρίς τέλος κήρυξε ξανά ο Μπούς

«Αυτό που καταλάβαμε στο Αφγανιστάν είναι ότι ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία όχι μόνο δεν τελείωσε αλλά μόλις τώρα ξεκινάει». Αυτό ήταν το κέντρο της 45λεπτης ομιλίας του Μπους στις 29 Γενάρη. Ακόμη και η σχολιάστης του CNN, αναγκάστηκε να παραδεχτεί αμέσως μετά το τέλος της: «Αυτό που ακούσαμε ήταν μια αναπάντεχη πολεμική διακήρυξη».

Ο Μπους κατονόμασε πιο ανοιχτά από ποτέ τις χώρες που έχει στο στόχαστρό του: Βόρεια Κορέα, Ιραν, Ιρακ και οι «τρομοκράτες» σύμμαχοί τους είναι ο «άξονας του κακού και απειλούν την παγκόσμια ειρήνη» κατά τον Τζορτζ Μπους. Ταυτόχρονα περηφανεύτηκε για τη δράση του αμερικάνικου στρατού στον υπόλοιπο κόσμο. Στις Φιλιππίνες, όπου ο Αμερικάνικος στρατός εκπαιδεύει τον ντόπιο στρατό για να αντιμετωπίσει τους «τρομοκράτες» της Αμπού Σαγιάφ. Στη Βοσνία όπου «διασφαλίζουν την τάξη». Στην Ανατολική Αφρική όπου το Αμερικάνικο Ναυτικό ελέγχει τις κινήσεις της Σομαλίας.

Ηταν πιο προκλητικός από ποτέ. Κατηγόρησε μια σειρά από φτωχές χώρες ότι αφήνουν τον πληθυσμό τους να λιμοκτονεί. Ξέχασε φυσικά ότι είναι τα εμπάργκο, τα χρέη και οι βόμβες που έχουν οδηγήσει αυτές τις χώρες στην εξαθλίωση. Επιλογές που έχει επιβάλει ο «πολιτισμένος» δυτικός κόσμος. Ισχυρίστηκε ότι τα σύγχρονα όπλα που χρησιμοποίησαν στο Αφγανιστάν είχαν ελάχιστα αθώα θύματα και έβαλε στόχο να πολλαπλασιάσει αυτά τα όπλα έτσι ώστε «ο στρατός μας να είναι έτοιμος να επέμβει οπουδήποτε στον κόσμο». Η 11η Σεπτέμβρη συνέχισε να λειτουργεί σαν όπλο στα χέρια του Μπους για να δικαιολογήσει και καινούριους πολέμους αλλά και την καταστολή του κινήματος: «Η Αμερική δεν προστατεύεται πια από τους ωκεανούς. Αυτό που μπορεί να μας προστατεύσει είναι η ζωηρή δράση μας στο εξωτερικό και η επαγρύπνηση στο εσωτερικό».

Παλαιστίνη

Σε μια έκρηξη σωβινισμού κάλεσε τους Αμερικανούς πολίτες να κατατάσσονται εθελοντικά στον στρατό για δύο χρόνια. Ενώ ταυτόχρονα κάλυψε τα νώτα του με υποσχέσεις για κάλυψη των θέσεων εργασίας που έχουν χαθεί μετά τις 11 Σεπτέμβρη, και για αυξήσεις στα επιδόματα ανεργίας και υγείας.

Οταν έφτασε στις «τρομοκρατικές» οργανώσεις που θέλει να αντιμετωπίσει, τα παραδείγματα του περιορίστηκαν σε 4 οργανώσεις του Αραβικού κόσμου -από τη Συρία μέχρι την Αίγυπτο- δείχνοντας για άλλη μια φορά ότι η Παλαιστίνη είναι στο κέντρο του «ενδιαφέροντός» του.

Ο Σαρόν μόλις την περασμένη εβδομάδα δήλωσε πως: «Μετάνιωσα που δεν σκότωσα τον Αραφάτ το 1982». Μπορεί και κάνει τόσο προκλητικές δηλώσεις παίρνοντας θάρρος από αυτές τις διακηρύξεις του Μπους. Τον Αραφάτ δεν του είναι τόσο εύκολο να τον σκοτώσει σήμερα, αλλά μπορεί να σκοτώνει καθημερινά δεκάδες νέους Παλαιστίνιους, να καταλαμβάνει τις «αυτόνομες» περιοχές, να εξευτελίζει την Παλαιστινιακή Αρχή και ένα σωρό άλλες βαρβαρότητες που περιγράφει στη διπλανή στήλη μια αυτόπτης μάρτυρας.

Ο Υπουργός Άμυνας Ράμσφελντ είπε ακριβώς τα ίδια πράγματα, στο Μόναχο όπου συμμετείχε στη διάσκεψη του ΝΑΤΟ. Για να καταφέρει όμως να τα πει, χρειάστηκαν πάνω από 800 συλλήψεις ακτιβιστών που οργάνωναν αντιπολεμική διαδήλωση. Η Γερμανική κυβέρνηση απαγόρευσε τις διαδηλώσεις που ετοιμάζονταν για τις πρώτες δυο μέρες του Φλεβάρη. Παρόλ' αυτά 7.000 κατάφεραν να διαδηλώσουν στο Μόναχο, ενώ οργανώθηκαν διαδηλώσεις συμπαράστασης και σε άλλες γερμανικές πόλεις.

Ο Μπους ξεκίνησε την ομιλία του λέγοντας: «Η χώρα μας βρίσκεται σε πόλεμο και σε οικονομική κρίση». Παραδέχτηκε την αστάθεια του συστήματος που εκπροσωπεί αλλά ταυτόχρονα μας προετοίμασε για τις νέες του εκστρατείες.

Οι διαδηλωτές της Νέας Υόρκης έδωσαν την πιο δυνατή απάντηση σε όλα αυτά τα γεράκια -δείχνοντας ότι ο κόσμος μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ δεν καταπίνει τόσο εύκολα αυτή τη συστηματική προπαγάνδα. Οι διαδηλώσεις συμπαράστασης στην Ιντιφάντα που απλώνονται σε ολόκληρο τον κόσμο είναι η συνέχεια.

Διαδηλώνουμε την αλληλεγγύη μας στην εξέγερση των Παλαιστίνιων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και δυναμώνουμε το αντιπολεμικό κίνημα που θα σταματήσει τις νέες σφαγές που ετοιμάζουν.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Κάτω απο βάρβαρη κατοχή

Μια αυτόπτης μάρτυρας καταγγέλλει

Γράφει η Joan Beazleigh, από τη Βρετανική Καμπάνια για τα Δικαιώματα των Παλαιστίνιων που βρέθηκε στα Παλαιστινιακά εδάφη το Δεκέμβρη του 2001 μαζί με διεθνή αντιπροσωπεία αλληλεγγύης

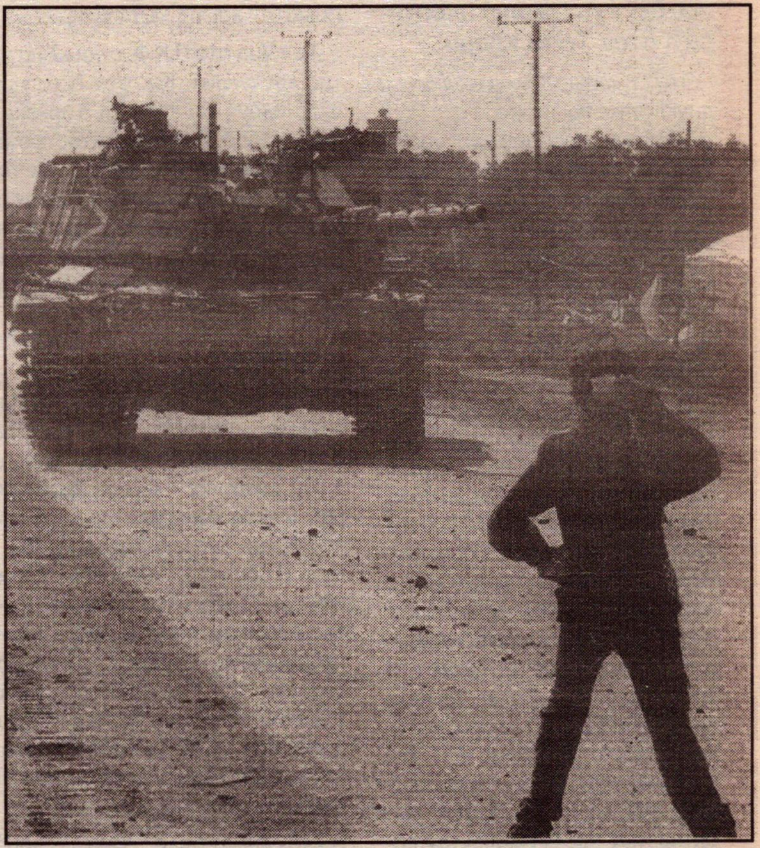

Οπου και να πηγαίναμε πέφταμε πάνω σε μια κηδεία. Πήγαμε στην πόλη Σαλφίτ, στη Δυτική Οχθη. Πολλά σπίτια είχαν κατεδαφιστεί από μπουλντόζες, δυο μέρες μόλις πριν από την άφιξή μας. Ειχαν χτίσει ένα μικρό νοσοκομείο, με τέσσερα κρεβάτια και δυο γιατρούς για 60.000 ανθρώπους. Αυτό το νοσοκομείο πρέπει να χρησιμοποιεί και ο κόσμος από τη Ραμάλα. Πολλά παιδιά έρχονται στο φως θνησιγενή.

Κατα τη διάρκεια και των δυο εβδομάδων που βρέθηκα εκεί, όλοι οι Παλαιστίνιοι ήταν σε κατάσταση επιφυλακής. Δεν μπορούσες να κάνεις τα συνηθισμένα πράγματα που κάνεις σε άλλες πόλεις. Πρόκειται για κατοχή και οι Ισραηλινοί συμπεριφέρονται σαν δυνάμεις κατοχής.

Οι Ισραηλινοί εισέβαλαν στη Ναμπλούς και σκότωσαν τον Χόσνι, έναν τελειόφοιτο νέο, λίγες μέρες πριν φτάσουμε. Είχε τρία παιδιά. Είχε πάει να πει στους φίλους του ότι καταφτάνουν οι Ισραηλινοί και οι στρατιώτες τον πυροβόλησαν στο κεφάλι -είπαν ότι άνηκε σε κάποια οργάνωση!

Υπάρχουν παντού μπλόκα. Αρνήθηκα να δείχνω το διαβατήριό μου γιατί αυτό που κάνει το Ισραήλ είναι αντίθετο στη διεθνή νομοθεσία. Αν ανεμίσεις μια Παλαιστινιακή σημαία οπουδήποτε μέσα στις Παλαιστινιακές περιοχές θα συλληφθείς. Σε ολόκληρη την Παλαιστίνη υπάρχουν δρόμοι που οδηγούν στους Ισραηλινούς εποικισμούς. Είναι στρατιωτικές ζώνες που ελέγχονται από τους Ισραηλινούς. Οι Παλαιστίνιοι απαγορεύεται να οδηγούν σ' αυτούς τους δρόμους.

Το Ισραήλ στήνει οδοφράγματα στα Παλαιστινιακά χωριά έτσι ώστε ο κόσμος να μη μπορεί να μπει και να βγει. Πήγαμε στο χωριό του Γιασούφ για να χαλάσουμε τα οδοφράγματα. Αν οποιοσδήποτε θέλει να πάει κάπου, πρέπει να έρθει έξω, να υπερπηδήσει τα δυο οδοφράγματα και να πάρει ταξί, από την αντίθετη πλευρά.

Μια διαδρομή μισής ώρας μπορεί να πάρει ώρες. Ο μόνος τρόπος να πάρουν τρόφιμα στο χωριό οι Παλαιστίνιοι είναι να τα μεταφέρουν από φορτηγό σε φορτηγό πάνω στα οδοφράγματα. Οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν οι ίδιοι να ρίξουν τα οδοφράγματα γιατί θα τους πυροβολήσουν οι Ισραηλινοί. Αυτή είναι η καθημερινή ζωή στις κατεχόμενες περιοχές.

Πήγαμε και σε ένα χωριό με το όνομα Μάρντα. Υπάρχει ένας οικισμός εποίκων που έχει χτιστεί ακριβώς πάνω από το χωριό. Και οι 250 οικισμοί μ' αυτό τον τρόπο έχουν χτιστεί. Οι έποικοι μέσα στα αμάξια τους είναι οπλισμένοι -είναι πιο επικίνδυνοι από τους φαντάρους. Πυροβολούν απρόκλητα.

Μπλόκα

Οι Ισραηλινοί έχουν φτιάξει υπόνομους που χύνονται στο ποτάμι, τη μόνη πηγή νερού για τους Παλαιστίνιους. Για να πάνε στο Πανεπιστήμιο Μπιρ Ζάιτ οι φοιτητές περνάνε από μπλόκα. Οι Ισραηλινοί φαντάροι μερικές φορές τους κρατάνε σε αναμονή για ώρες. Παίρνουνε τις ταυτότητές τους και δεν τους τις επιστρέφουν. Φοιτητές κι εργάτες που πήγαιναν στη δουλειά κρατήθηκαν στο μπλόκο για μισή μέρα χωρίς καμιά δικαιολογία.

Κατεδαφίσαμε το μπλόκο και φτιάξαμε μια ανθρώπινη αλυσίδα για να μπορούν να περάσουν οι Παλαιστίνιοι. Ο δρόμος ήταν ελεύθερος για την υπόλοιπη μέρα. Ο κόσμος μπορούσε να περάσει από τη Ραμάλα στο Μπιρ Ζάιτ.

Το απόγευμα οι Ισραηλινοί έστειλαν φαντάρους και τανκς. Αρχισαν να ρίχνουν δακρυγόνα. Η ίδια χτυπήθηκα από ένα δακρυγόνο.

Πριν συμμετάσχω στην παγκόσμια αντιπροσωπεία έμεινα με κάποιους Παλαιστίνιους φίλους μου που μένουν στη Ραμάλα στη Δυτική Όχθη. Εχουν δυο παιδιά που θα έπρεπε να πηγαίνουν σχολείο αλλά εδώ και έξι μήνες οι Ισραηλινοί έχουν κλείσει το δρόμο και δεν μπορούν.

Το σχολείο τους καταστράφηκε το Δεκέμβρη καθώς ήταν δίπλα σ' ένα Παλαιστινιακό αστυνομικό τμήμα που ανατίναξαν οι Ισραηλινοί.

Αυτή η κατάσταση που περιγράφω για τη Δυτική Όχθη, είναι πολύ χειρότερη στη Λωρίδα της Γάζας. Ενα εκατομμύριο άνθρωποι μένουν στη Λωρίδα της Γάζας. Είναι η πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή του κόσμου. Οι Ισραηλινοί δεν μας άφησαν να πάμε εκεί. Επιτέθηκαν στην ομάδα μας και στείλανε στο νοσοκομείο κάποιους ανθρώπους όταν προσπαθήσαμε να περάσουμε στη Γάζα.

Συνολικά υπάρχουν 3.500.000 Παλαιστίνιοι πρόσφυγες. Η πλειοψηφία τους μένει ακόμη σε προσφυγικά στρατόπεδα. Κανείς δεν μπορεί να τους αρνηθεί το δικαίωμα της επιστροφής. Ομως το κράτος του Ισραήλ το αρνείται, ενώ κάθε Εβραίος μπορεί να πάει και να ζήσει στο Ισραήλ.

Οπου και να πήγαμε είδαμε οπλισμένους στρατιώτες. Αλλά όσο πιο καταπιεσμένοι είναι οι Παλαιστίνιοι τόσο πιο απείθαρχοι γίνονται. Οι νέοι Παλαιστίνιοι είναι πολύ εξαγριωμένοι. Η διαδικασία ειρήνευσης ήταν μια απάτη απο την αρχή. Οι Ισραηλινοί έχτιζαν οικισμούς και σκότωναν Παλαιστίνιους και με τις προηγούμενες κυβερνήσεις. Ο Σαρόν όμως σκοτώνει περισσότερους.

Πόσοι Παλαιστίνιοι πρέπει να πεθάνουν; Είναι ο πιο καταπιεσμένος λαός του κόσμου και ζει σε προσφυγικά στρατόπεδα. Οταν κατέρρευσε η διαδικασία ειρήνευσης όλα τα ΜΜΕ και οι πολιτικοί ηγέτες κατηγόρησαν το Γιασέρ Αραφάτ. Είπαν ότι το Ισραήλ είχε κάνει πολλές υποχωρήσεις - τι υποχωρήσεις; Η Παλαιστινιακή αρχή θα έπαιρνε το 22% της γης, με το μεγαλύτερο κομμάτι να είναι γεμάτο Ισραηλινούς οικισμούς και δρόμους. Αυτή είναι η κατάσταση εδώ και 54 χρόνια και έχει τόσο διαστρεβλωθεί.

ΔΥΝΑΤΟ, ΖΩΝΤΑΝΟ, ΜΗΝΥΜ

Ο αντικαπιταλισ

Ο ΑΛΕΞ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ γράφει από το ΠΟΡΤΟ ΑΛΕΓΚΡΕ

Το κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση είναι ζωντανό, μεγαλώνει και είναι πραγματικά παγκόσμιο. Εδώ στο Πόρτο Αλέγκρε, την πιο νότια πολιτεία της Βραζιλίας, 70.000 άνθρωποι δίνουν την απάντηση στον Clare Short που αποκήρυξε το κίνημα λέγοντας ότι αποτελείται από λευκούς μικροαστούς που δεν έχουν καμιά υποστήριξη στον Τρίτο Κόσμο.

Το *Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ* συγκλήθηκε πρώτη φορά στο Πόρτο Αλέγκρε πριν από ένα χρόνο. Τότε είχαν πάρει μέρος 15.000-20.000 άνθρωποι. Τώρα στο δεύτερο Π.Κ.Φ. ο αριθμός είναι τρεις-τέσσερις φορές μεγαλύτερος. Μόνο στο κάμπινγκ νεολαίας μένουν 15.000 νέοι από όλη τη Λατινική Αμερική αλλά και τον υπόλοιπο κόσμο.

Παρόλο που το Π.Κ.Φ. έχει πάρει τη μορφή συνεδρίων, σεμιναρίων και πάνω από 1000 ομάδων εργασίας, ξεκίνησε με μια διαδήλωση. Την Πέμπτη 31 Γενάρη 50.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Πόρτο Αλέγκρε. Οπως και στις προηγούμενες αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις στην Ευρώπη και τη Λατινική Αμερική, η πορεία κυριαρχήθηκε από τις τοπικές οργανώσεις. Τα πανό και τα συνθήματα του Βραζιλιάνικου Κόμματος Εργασίας (PT), της αριστερής εργατικής συνομοσπονδίας CUT και του κινήματος των ακτημόνων (MST) βρίσκονταν παντού.

Αλλά ενώ οι περισσότεροι διαδηλωτές προέρχονται την ίδια αυτή αχανή χώρα, η συνείδησή τους είναι παγκόσμια. Ενα πανό του PT συνέδεε την πάλη ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό με τους αγώνες στην Αργεντινή και την Παλαιστίνη. Τα επίσημα μεγάφωνα συνεχώς μετέδιδαν συνθήματα καταδίκης του ιμπεριαλισμού και του πολέμου.

Το κλίμα της μαχητικότητας, αποφασιστικότητας και χαράς μας θύμιζε την ατμόσφαιρα της τεράστιας διαδήλωσης των 300.000 ενάντια στους G8 στη Γένοβα στις 21 Ιουλίου του περασμένου χρόνου.

Η λαϊκή εξέγερση ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό στην Αργεντινή έχει κυριαρχήσει στη συνείδηση του κινήματος σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική και σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι εξελίξεις στην Αργεντινή ήταν τελείως απροσδόκητες όταν προγραμματιζόταν το Π.Κ.Φ., αλλά βάζουν στο κέντρο πολλά από τα βασικά ζητήματα που έχει να αντιμετωπίσει το κίνημα.

2.000 Αργεντίνοι ήρθαν στο Πόρτο Αλέγκρε, μαζί με πολλούς άλλους από την υπόλοιπη Αμερική - για παράδειγμα 400 ήρθαν από την Ουρουγουάη που βρίσκεται ανάμεσα στη Βραζιλία και την Αργεντινή.

Βρίσκονται όμως εδώ πολλοί άνθρωποι από πολύ μακρύτερα. 1500 ήρθαν από την Ιταλία, δείχνοντας την τεράστια ριζοσπαστικοποίηση που έχει προκαλέσει η Γένοβα. Τα πάνελ των συζητήσεων αντανακλούν τον παγκόσμιο χαρακτήρα του Π.Κ.Φ. Ο Αλεξ Καλλίνικος απο τη Βρετανία μοιράστηκε ένα πάνελ με ομιλητές από την Βρεττανία, Αργεντινή, τη Γαλλία, την Ιταλία, το Πακιστάν και τις Φιλιππίνες.

Το κλίμα στο Π.Κ.Φ. είναι κλίμα γιορτής και αγώνα. Και στα διαλείμματα αλλά ακόμη και κατά τη διάρκεια της συζήτησης διαδηλώσεις εκτός προγράμματος -για την Παλαιστίνη, για τις εκτρώσεις, για τα δικαιώματα των ατόμων με ειδικές ανάγκες- ανταγωνίζονται για χώρο με τις τοπικές λαϊκές μπάντες και τα χορευτικά συγκροτήματα.

Σύμβολο

Αλλά ο κόσμος έχει έρθει στο Πόρτο Αλέγκρε για να μάθει και να συζητήσει. Στη μέρα έναρξης του Π.Κ.Φ. πάνω από 3.000 άνθρωποι - κυρίως Βραζιλιάνοι- μαζεύτηκαν για να ακούσουν την ομιλία του Νόαμ Τσόμσκι που κράτησε μία ώρα. Η αδιάκοπη - αλλά πολλές φορές μοναχική - μάχη του Νόαμ Τσόμσκι με τον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό όλη την προηγούμενη περίοδο, τον έχει κάνει ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα του νέου κινήματος. Λειτουργεί ταυτόχρονα σαν πηγή πληροφοριών και ανάλυσης αλλά και σαν πρότυπο πολιτικής ακεραιότητας.

Στην ομιλία του ο Τσόμσκι ξεκαθάρισε ότι αναγνωρίζει τη σημασία του κινήματος, ονομάζοντάς το «*πρωτοφανή*» απάντηση στους καπιταλιστικούς «*Αρχοντες του Σύμπαντος*» και «*την πιο εκπληκτική ευκαιρία για το εργατικό κίνημα και την αριστερά να χτίσουν ένα πραγματικό διεθνισμό*».

Οι συζητήσεις του Π.Κ.Φ. υπογράμμισαν ακόμη την πόλωση που αρχίζει να εμφανίζεται μέσα στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Αναμφίβολα στο Πόρτο Αλέγκρε γίναμε μάρτυρες μιας συνειδητής προσπάθειας ενσωμάτωσης του κινήματος. Καθώς μιλούσε ο Τσόμσκι, δίπλα του καθόταν ο Ολίβιο Ντούτρα, κυβερνήτης της Βραζιλιάνικης πολιτείας του Ρίο Γκράντε Ντο Σουλ. Και το Ρίο Γκράντε ντο Σουλ και το Πόρτο Αλέγκρε -η πρωτεύουσά του- ελέγχονται από το PT.

Ο Λούλα, ο ηγέτης του PT, έχει πολλές πιθανότητες να κερδίσει τις προεδρικές εκλογές της Βραζιλίας που θα γίνουν μέσα στο 2002. Η σχέση του PT με το παγκόσμιο κίνημα δε θα βλάψει τις εκλογικές βλέψεις του. Οι προεδρικές εκλογές στη Βραζιλία δεν είναι οι μόνες στις οποίες το Π.Κ.Φ. αποτελεί παράγοντα. Η καθημερινή εφημερίδα του Παρισιού Le Monde -που αφιέρωσε ένα 8σέλιδο ένθετο στο Π.Φ.Κ.- έγραψε ότι οι προεδρικές εκλογές της Γαλλίας ξεκίνησαν εδώ στο Πόρτο Αλέγκρε.

Εξι υπουργοί της «πληθυντικής αριστεράς» του Λιονέλ Ζοσπέν έχουν έρθει στο Πόρτο Αλέγκρε. Το ίδιο έκαναν τρεις μικρότεροι υποψήφιοι για την προεδρία. Ακόμη και ο σημερινός δεξιός πρόεδρος Ζακ Σιράκ, έστειλε έναν αντιπρόσωπό του. Η διοργάνωση ενός «Παγκόσμιου Κοινοβουλευτικού Φόρουμ» έκανε Ευρωπαίους Ευρωβουλευτές να συρρεύσουν στο Πόρτο Αλέγκρε ελπίζοντας να κερδίσουν λίγη ριζοσπαστική αξιοπιστία.

Αυτή η επίσημη προσπάθεια ενσωμάτωσης δεν είναι τελείως αντιπαθής σε μια πτέρυγα του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Ο Μπερνάρ Κασέν, στέλεχος του ATTAC, του γαλλικού κινήματος ενάντια στη χρηματιστική κερδοσκοπία, βρίσκεται κοντά στον Ζαν-Πιερ Σεβενμόν, πρώην υπουργό του Ζοσπέν που τώρα κατεβαίνει υποψήφιος για την προεδρία με ένα πρόγραμμα υπεράσπισης της «εθνικής κυριαρχίας».

Κάποια άλλα στελέχη του ATTAC είναι όλο και πιο εχθρικά στις μαζικές κινητοποιήσεις. Η Σούζαν Τζορτζ, μιλώντας το περασμένο Σάββατο, επανέλαβε την άποψη που προβάλλει εδώ και μήνες, ότι η βία του αναρχικού Μαύρου Μπλοκ στη Γένοβα απείλησε να καταστρέψει το κίνημα κάνοντας αδύνατες μελλοντικές διαδηλώσεις. Κι άλλοι έχουν αναπαράγει αυτό το επιχείρημα. Ο Φιλιππινέζος συγγραφέας και ακτιβιστής Γουόλντεν Μπέλο σε πολλές συζητήσεις περιέγραψε το κίνημα σαν να «παλεύει να ξανασταθεί στα πόδια του» μετά τη Γένοβα και τις 11 Σεπτέμβρη.

Αυτή η ανάλυση αγνοεί τελείως τη ριζοσπαστικοποίηση που έφερε η Γένοβα όχι μόνο στην Ιταλία αλλά και στη Βρετανία και την Ελλάδα -τις τρεις χώρες της Ευρώπης με τα μεγαλύτερα αντιπολεμικά κινήματα μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Οπου το κίνημα αντιμετώπισε το ζήτημα του πολέμου, μεγάλωσε. Στη Γαλλία, αντίθετα, η ηγεσία του ATTAC απέτυχε να μετατρέψει την τυπική αντίθεσή της στον πόλεμο σε οποιαδήποτε πραγματική προσπάθεια για κινητοποίηση ενάντιά του.

Για τον Μπέλο και την Τζορτζ ο αγώνας ενάντια στη νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική που προωθούν ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο είναι τελείως διαφορετικός από τον αγώνα ενάντια στο μιλιταρισμό και τον πόλεμο. Αλλά πολλοί ακτιβιστές καταλαβαίνουν τις συνδέσεις ανάμεσα στο στρατιωτικό και το οικονομικό πρόσωπο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης.

Δεν προκαλεί έκπληξη ότι η δυνατότερη αντίθεση στην προσπάθεια ενσωμάτωσης του κινήματος ήρθε από την Ιταλία. Την Παρασκευή 1 Φλεβάρη το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας οργάνωσε μια διαδήλωση ενάντια στους βουλευτές που ήρθαν στο Πόρτο Αλέγκρε και είχαν υποστηρίξει τον πόλεμο.

Ο Βιτόριο Ανολιέτο, πρόεδρος του Κοινωνικού Φόρουμ της Γένοβας, επιτέθηκε στους βουλευτές που θέλουν να πατάνε σε δυο βάρκες λέγοντας: «*υπάρχουν δύο μόνο επιλογές - να είσαι με την Παγκόσμια Τράπεζα ή με τον κόσμο του Πόρτο Αλέγκρε*». Κι άλλες φωνές έχουν υψωθεί ενάντια στη ρεφορμιστική πτέρυγα του κινήματος. Η Ναόμι Κλάιν σε μια συζήτηση την Κυριακή 3 Φλεβάρη αποκήρυξε τη "*διγλωσσία και την προσπάθεια ενσωμάτωσης*". Ενώ ο Ζοζέ Μποβέ, επισκεπτόμενος μια κοινότητα μεταλλουργών, δήλωσε ότι ελπίζει την επόμενη χρονιά το Φόρουμ να περιορίσει τις θέσεις των εκπροσώπων της μεσαίας τάξης και των ειδικών, προς όφελος των αγωνιστών και των αποκλεισμένων. Η εμμονή της Σούζαν Τζορτζ στο ζήτημα της βίας απαντήθηκε από τον Πέτρο Κωνσταντίνου της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 και το Ρώσο σοσιαλιστή Μπόρις Καγκαρλίτσκι.

Το κίνημα στο Πόρτο Αλέγκρε είναι πολύ πιο ριζοσπαστικό από πολλούς ηγέτες του. Υπάρχει μεγάλη επιθυμία για διάλογο που συχνά δεν εκπληρώνεται, ειδικά στις μεγάλες συζητήσεις που κυριαρχούνται από τεράστια πάνελ ομιλητών και δίνουν λίγες ευκαιρίες για παρεμβάσεις από κάτω.

Μια έκφραση αυτής της επιθυμίας ήταν η ομάδα εργασίας που οργάνωσε την Κυριάκη η Διεθνής Σοσιαλιστική Τάση. Πάνω από 120 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν για να ακούσουν και να συζητήσουν με τον Αλεξ Καλλίνικος από τη Βρετανία και τον Χαβιέ Κάρλες από την Ουρουγουάη. Πάνω από 70 άνθρωποι υπέγραψαν για περισσότερες πληροφορίες γύρω από την Διεθνή Σοσιαλιστική Τάση.

Αλλά ανάλογες συζητήσεις γίνονται παντού - ιδιαίτερα στο Κάμπινγκ της Νεολαίας. 1.000 άνθρωποι μαζεύτηκαν το Σάββατο το βράδυ για να παρακολουθήσουν μια ταινία για τη Γένοβα.

Καμιά από τις αντιπαραθέσεις του αντικαπιταλιστικού κινήματος δε θα λυθεί εδώ στο Πόρτο Αλέγκρε. Αλλά το Π.Κ.Φ. έχει καταφέρει δυο πράγματα.

Πρώτον, μαζί με τις διαδηλώσεις ενάντια στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στη Νέα Υόρκη έδωσε τέλος σε οποιαδήποτε αμφιβολία για το αν το κίνημα είναι ακόμη ζωντανό. Δεύτερον, το Πόρτο Αλέγκρε έβαλε στο επίκεντρο κάποια από τα στρατηγικά ζητήματα που οι αντικαπιταλιστές πρέπει να αντιμετωπίσουν για να κάνουν πραγματικότητα τον "άλλο κόσμο" για τον οποίο παλεύουμε όλοι.

Χιλιάδες ακτιβιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος έζησαν ένα πανηγύρι αγωνιστικότητας στο Πόρτο Αλέγκρε

...ΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΡΤΟ ΑΛΕΓΚΡΕ

...σμός είναι εδώ!

25.000 διαδηλωτές στη Νέα Υόρκη

Οι 25.000 άνθρωποι που πλημμύρισαν τους δρόμους της Νέας Υόρκης το Σάββατο 2 Φλεβάρη, σχηματίζοντας μια δυνατή ζωηρή πορεία δεν άφησαν καμιά αμφιβολία για το αν το αντικαπιταλιστικό κίνημα επιστρέφει.

Νέοι από ολόκληρες τις ΗΠΑ διαδήλωσαν ενάντια στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ -ενός κλειστού κλαμπ για επιχειρηματίες και πολιτικούς ηγέτες.

Οι διαδηλωτές ήξεραν τη σημασία που είχε η πορεία τους. Πρόκειται για τη Νέα Υόρκη, τον τόπο των επιθέσεων ενάντια στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου στις 11 Σεπτέμβρη.

Τα αμερικανικά ΜΜΕ έχουν ανοίξει επίθεση στους οργανωτές της πορείας, την πρωτοβουλία "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός", επειδή τόλμησαν να οργανώσουν διαδήλωση. "*Η Νέα Υόρκη χρειάζεται διαμαρτυρίες όσο χρειάζεται κι άλλη μια επίθεση με αεροπλάνο*", διακήρυξαν οι Τάιμς της Νέας Υόρκης.

Αλλά οι διαδηλωτές ήταν αποφασισμένοι να δείξουν την αντίθεσή τους στον πόλεμο του Μπους και τη δύναμη των πολυεθνικών.

Η Τζούλια Στεϊμπέργκερ, φοιτήτρια από τη Βοστόνη, εξήγησε: «*Είναι πιο σημαντικό από ποτέ να διαδηλώνουμε. Το κλίμα είναι σκληρό εδώ. Η κυβέρνηση από τις 11 Σεπτέμβρη προσπαθεί να ξεφορτωθεί τα πολιτικά μας δικαιώματα. Αλλά πιστεύω ότι το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ είναι μια συμμορία ληστών που οργανώνουν τον καλύτερο τρόπο για να μπορούν να λεηλατούν τον κόσμο ακόμη περισσότερο. Ο κόσμος πρέπει να αντισταθεί και να το κάνει ανοιχτά*».

Ο Μπεν Γουάινκοβ ήρθε μαζί με δέκα άλλους συμφοιτητές του από το τοπικό πανεπιστήμιο της Κολούμπια για να βαδίσει πίσω από ένα πανό που έγραφε: «*Σταματήστε τον πόλεμο. Σταματήστε την τρομοκρατία σταματώντας την αδικία*».

«*Αποφασίσαμε να έρθουμε εδώ με ένα πανό για να πούμε ότι είμαστε ενάντια στον πόλεμο και τη συμπεριφορά των ΜΜΕ σ' αυτόν. Πιστεύουμε ότι είναι πραγματικά σημαντικό να περάσουμε ένα τέτοιο μήνυμα*», είπε.

Η Κατρίνα, φοιτήτρια από τη Βοστόνη εξήγησε: «*Δεν είχα ασχοληθεί ποτέ με την πολιτική μέχρι πέρσι. Δραστηριοποιήθηκα ενάντια στον πόλεμο. Πληγώθηκα από τις 11 Σεπτέμβρη αλλά τα αντίποινα με τη μορφή του πολέμου και της βίας δεν είναι λύση. Απλά δεν εμπιστεύομαι τον Μπους ούτε τα κίνητρά του*».

Ο Κέρτις Χιλ, εκπαιδευτικός από το Μπάφαλο της Νέας Υόρκης είπε: «*Από τις 11 Σεπτέμβρη η διαφορετική άποψη έχει συνδεθεί με την τρομοκρατία και ο κόσμος έχει αποθαρρυνθεί από το να παλεύει για τα δικαιώματά του. Μας έχουν αναγκάσει να καταπιούμε τον αμερικάνικο σωβινισμό και αυτό παλεύουμε σήμερα εδώ. Είναι γεγονός ότι μας παρακολουθεί ολόκληρος ο κόσμος*».

Παρά την πίεση που ασκείται στους διαδηλωτές, δεν αντιμετώπισαν εχθρικότητα από τους περαστικούς. Κάποιοι έκαναν νοήματα συμπαράστασης από τα παράθυρα των ουρανοξυστών. Οι διαδηλωτές έφτασαν να πουν το σύνθημα «Ο Τζορτζ Μπους είναι τρομοκράτης», καθώς έφταναν στο χώρο της τελικής συγκέντρωσης.

Η διαδήλωση ήταν ένα πανηγύρι αντίστασης. Οι δρόμοι γέμισαν με αυτοσχέδιες πικέτες, συνθήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και θέατρο δρόμου σε όλη τη διάρκεια της πορείας.

Η γιγάντια εταιρία ενέργειας Ενρον ήταν στο επίκεντρο του θυμού του κόσμου. Η κατάρρευσή της τον περασμένο Νοέμβρη πέταξε χιλιάδες στο δρόμο και έφερε στο φως ένα πολιτικό σκάνδαλο με δεσμούς μέχρι τον πρόεδρο Μπους.

Μια ομάδα διαδηλωτών κρατούσε τεράστιες εικόνες με τον Μπους ως Φρανκενστάιν δημιούργημα της Ενρον και τον υπουργό Αμυνας Ράμσφελντ με τις λέξεις «3.000 Αφγανοί νεκροί» γραμμένες πάνω στο πρόσωπό του.

«*Απλά θέλουμε να εξευτελίσουμε αυτούς τους βρικόλακες*», εξήγησε ένας από τους διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές έδειξαν και τη συμπαράστασή τους στο λαό της Αργεντινής που πάλεψε ενάντια στις επιπτώσεις του δολοφονικού χρέους του ΔΝΤ.

Στην κορυφή της πορείας πολλά γιγάντια πλακάτ έγραφαν: «Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ: Είναι όλοι τους Ενρον. Εμείς είμαστε όλοι Αργεντίνοι».

Υπήρχε ακόμη δυνατή υποστήριξη στον αγώνα των Παλαιστίνιων με ένα ζωντανό μπλοκ της πορείας να αποτελείται από Εβραίους και Αραβες νεολαίους.

Οι Τάιμς της Νέας Υόρκης αναγκάστηκαν να παραδεχτούν την επόμενη μέρα της διαδήλωσης: «*Το κλίμα ήταν πανηγυρικό, με τσιρ-λίντερς να τραγουδάνε αντικαπιταλιστικά ποιηματάκια και ένα συγκρότημα κρουστών να παίζει σε παλιά κατσαρολικά και πλαστικά τύμπανα.*»

«*Καταφέραμε μια νίκη σήμερα*», είπε περήφανα μια διαδηλώτρια καθώς έφευγε από τη διαδήλωση. Οι διαδηλωτές εμποδίστηκαν από δυνατή αστυνομική παρουσία να φτάσουν κοντά στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρου που διοργανώνεται στο ξενοδοχείο Γουόλντορφ Αστόρια.

Αλλά έδειξαν ότι το κίνημα ενάντια στους πλούσιους και τους ισχυρούς μπορεί να καταλάβει τους δρόμους της Νέας Υόρκης.

Οι φοιτητές και οι συνδικαλιστές είχαν οργανώσει δυο κινητοποιήσεις στη Νέα Υόρκη με χιλιάδες κόσμο, προετοιμάζοντας τη διαδήλωση του Σαββάτου. Κάπου 2.000 συνδικαλιστές και άλλοι διαδηλωτές συμμετείχαν στην κινητοποίηση ενάντια στη μαύρη εργασία έξω από ένα κατάστημα της Gap στο κέντρο της Νεας Υόρκης.

Ηταν μια σημαντική δημόσια επίδειξη συνδικαλιστικής δράσης μετά τις 11 Σεπτέμβρη. Σχεδόν ένα εκατομμύριο εργάτες έχουν χάσει τις δουλειές τους στις ΗΠΑ μετά τις επιθέσεις.

Ο Τζεφ Κρόσμπυ, μέλος του σωματείου των ηλεκτρολόγων IUEWA, έκανε τη σύνδεση των συνθηκών εργασίας στις ΗΠΑ και στον υπόλοιπο κόσμο. «*Είμαστε όλοι θύματα της παγκόσμιας οικονομίας*», είπε. «*Η Τζένεραλ Ελέκτρικ, όπου δουλεύω εγώ, θέλει να μεταφερθεί στο Μεξικό όπου είναι χαμηλότερο το κόστος. Πολλές θέσεις εργασίας θα χαθούν. Στην Κολομβία ξέρω ότι οι εργάτες παλεύουν ενάντια στις εταιρίες και συχνά δολοφονούνται. Το νήμα που μας συνδέει είναι αυτές οι πολυεθνικές. Απειλούν τους εργάτες παντού. Πρέπει να πούμε ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός όπως το λένε και στο συνέδριο του Πόρτο Αλέγκρε*».

Η διαδήλωση διοργανώθηκε μετά από μια συγκέντρωση χιλιάδων που είχε καλέσει η εργατική συνομοσπονδία AFL-CIO για «να ακουστούν οι φωνές που το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ δεν ακούει».
Οι εργάτες μίλησαν για τις επιπτώσεις των πολιτικών των μεγάλων επιχειρήσεων πάνω στις ζωές τους.

Ο Ράσελ Σέφλερ, μέλος των Ενωμένων Μεταλλεργατών Αμερικής, εξήγησε τις επιπτώσεις των απολύσεων στη βιομηχανία μετάλλου. «*Δεν είναι μόνο η Ενρον, είμαστε κι εμείς*», είπε. «*Βλέπω όλους αυτούς τους πλούσιους να συνεδριάζουν πίσω από κλειστές πόρτες. Νομίζω ότι κάποια από αυτά τα αφεντικά θα έπρεπε να βρίσκονται στη φυλακή. Είχα διαδηλώσει στο Σιάτλ ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και αυτό άλλαξε τις απόψεις μου για τα πάντα στον κόσμο. Από τότε προσπαθώ να συνεχίζω τον αγώνα για αλλαγή*».

Ο Ροτζέλιο Σάλας, εργαζόμενος σε εστιατόριο στις ΗΠΑ, είπε: "Η παγκοσμιοποίηση με αηδιάζει. Οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι. Εμείς δεν παίρνουμε τίποτα. Τι θα γίνει για τους εργάτες;".

Αυτός ο θυμός για τις καταστροφικές επιπτώσεις της παγκόσμιας αγοράς εκφράστηκε σε ένα συνέδριο που οργάνωσαν φοιτητές, δυο μέρες πριν από την πορεία του Σαββάτου. Περίπου 1.500 φοιτητές παρακολούθησαν το διήμερο συνέδριο στο πανεπιστήμιο Κολούμπια που οργανώθηκε σαν απάντηση στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ. Το συνέδριο περιλάμβανε ομάδες εργασίας και φόρουμ για φοιτητές που ήθελαν να συζητήσουν για την παγκοσμιοποίηση, τον πόλεμο και το αναπτυσσόμενο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Χιλιάδες φοιτητές συγκεντρώθηκαν στις δυο απογευματινές τελικές συζητήσεις. Ακουσαν με ενδιαφέρον μια μεγάλη γκάμα ομιλητών για τα δικαιώματα των Παλαιστίνιων, έναν συνδικαλιστή ενάντια στον πόλεμο, πανεπιστημιακούς και οικολόγους ακτιβιστές.

Ο Ρικάρντο, οικοδόμος από τη Νέα Υόρκη, άρχισε μιλώντας για τους αγώνες που δυναμώνουν σε χώρες όπως η Αργεντινή και το Μεξικό. Οι φοιτητές χειροκροτούσαν όρθιοι όταν έκλεισε την ομιλία του λέγοντας: «*Μας λένε ότι η ιστορία στην πραγματικότητα άρχισε στις 11 Σεπτέμβρη, αλλά νομίζω ότι άρχισε με τη διαδήλωση στη Γένοβα τον περασμένο χρόνο και με τους αγώνες στην Αργεντινή. Κι αυτό επειδή δείχνουμε ότι υπάρχει εναλλακτική λύση στο νεοφιλελευθερισμό και τον κόσμο που οραματίζονται οι πολυεθνικές*»

Ποιός προκαλεί την βία στην οικογένεια;

Το τελευταίο διάστημα βγήκαν στη δημοσιότητα δυο τραγικά περιστατικά βίας και κακοποίησης μέσα στην οικογένεια. Η φοβερή περίπτωση του 30χρονου ελαιοχρωματιστή που, επιστρέφοντας εξοργισμένος σπίτι μετά την απόλυσή του, μαχαίρωσε την τετράχρονη κόρη του και η περίπτωση της 22χρονης μητέρας που είχε εγκαταλείψει το σπίτι όπου ζούσαν τα πέντε παιδιά της σε 'συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης'. Και τα δυο περιστατικά ήρθαν να προστεθούν στον μακρύ κατάλογο παρόμοιων περιστατικών.

Η υποκρισία όμως των ΜΜΕ, της κυβέρνησης και των αρμόδιων, που δήθεν σοκαρίστηκαν, δεν έχει όρια. Σε ορισμένες περιπτώσεις ο τρόπος που παρουσιάστηκε το κοινωνικό δράμα των περιστατικών αυτών ξεπέρασε και το όριο του χυδαίου — χαρακτηριστική περίπτωση η εκπομπή του Μάμα στο Σίγμα. Όλοι αυτοί λοιπόν 'συγκλονισμένοι' έτρεξαν να καταγγείλουν και να τα φορτώσουν όλα στους ανίκανους γονείς-τέρατα και την ανευθυνότητα των κοινωνικών λειτουργών του Γραφείου Ευημερίας. Η Βραχίμη ζήτησε την παραίτηση του Μουσιούττα «για την αδυναμία των Υπηρεσιών Ευημερίας να αντιμετωπίσουν τα αυξημένα περιστατικά άσκησης βίας και κακοποίησης», λές και δεν είναι το κόμμα της που ευθύνεται γι αυτή την αδυναμία.

Όμως η εξήγηση για αυτού του είδους τα περιστατικά δεν είναι καθόλου απλή. Βρίσκεται μέσα στη φύση ενός από τους θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας, του θεσμού της οικογένειας.

Οικογένεια και καπιταλισμός

Καθημερινά ακούμε τους πολιτικούς, την εκκλησία αλλά και τους κάθε λογής κονδυλοφόρους του συστήματος, ψυχολόγους και κοινωνιολόγους να διακηρύσσουν ότι ο θεσμός της οικογένειας είναι το θεμέλιο της κοινωνίας. Είναι αυτό που υποτίθεται πρέπει πάση θυσία να ενισχύσουμε. Αλλιώς τα επακόλουθα μιας κοινωνίας χωρίς σταθερές οικογένειες, λενε, είναι η πτώση των ηθών, η αύξηση του εγκλήματος, της βίας και της νεανικής παραβατικότητας.

Όλοι μεγαλώνουμε μέσα σε μια κοινωνία που μας θέλει να πιστεύουμε, ιδιαίτερα τα κορίτσια, πως το επιστέγασμα της επιτυχίας μας στη ζωή είναι ο γάμος και η δημιουργία οικογένειας και για όσους ή όσες δεν το καταφέρουν κάτι τέτοιο ισοδυναμεί με αποτυχία. Η εικόνα που προβάλλεται σαν πρότυπο μέσα στην κοινωνία, από τα σχολικά βιβλία μέχρι τη διαφήμιση, εστιάζεται πάνω σ' έναν άντρα, μια γυναίκα και δυο παιδιά.

Όμως ο μύθος αυτός της ιδανικής οικογένειας αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Είναι αλήθεια ότι οι πιο πολλές και χειρότερες μορφές βίας συμβαίνουν μέσα στην οικογένεια. Το ξυλοφόρτωμα και ο βιασμός γυναικών από τους άντρες τους, η κακομεταχείριση παιδιών από γονείς, η σκληρότητα απέναντι στους ηλικιωμένους και στα ανάπηρα άτομα όπως και η αιμομιξία αποτελούν, μέρος της καθημερινότητας για παρά πολλές εργατικές οικογένειες. Μερικές φορές η βία καταλήγει στο φόνο ή στην αυτοκτονία.

Η διάσταση ανάμεσα στο «σπίτι των ονείρων», της ιδανικής οικογενειακής ζωής και στην σκληρή πραγματικότητα της ανέχειας και των σκληρών συνθηκών διαβίωσης είναι εκείνο που εντείνει τις πιέσεις πάνω στις ενδοοικογενειακές σχέσεις.

Για πολλούς η ανακάλυψη ότι το όνειρο της οικογένειας δεν ανταποκρίνεται τελικά στις προσδοκίες τους μπορεί να οδηγήσει στην απογοήτευση, στην κατάθλιψη και τη δυστυχία. Το σπίτι που υποτίθεται θα 'πρεπε να είναι ο χώρος της αγάπης, της ηρεμίας και της οικογενειακής θαλπωρής — μια ανάπαυλα από τον απάνθρωπο έξω κόσμο — για πολλούς αποδεικνύεται μια κόλαση. Η έλλειψη επαφής και επικοινωνίας ανάμεσα στα αντρόγυνα και ανάμεσα στα παιδιά και τους γονείς μεγαλώνει. Επειδή η οικογένεια προσπαθεί να συγκρατήσει μέσα στα όρια της τις προσωπικές και σεξουαλικές εντάσεις, όταν το ποτήρι ξεχειλίσει οι συγκρούσεις και η βία είναι αναπόφευκτες.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία η ανεργία ξεπέρασε το 5% ενώ εκείνοι που ζουν κάτω από το επίσημα καθορισμένο όριο φτώχειας αυξήθηκαν στις εβδομήντα χιλιάδες το 2000. Η αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας, οι περικοπές στον τομέα της υγείας και στις κοινωνικές υπηρεσίες έχουν αυξήσει ακόμη περισσότερο τις πιέσεις πάνω στην οικογένεια.

Παρά πολλοί άντρες είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν εξαντλητικά ωράρια σε 1 και 2 δουλείες πολλές φορές, για να τα βγάλουν πέρα. Ενώ πολλές μητέρες εργάζονται κι έχουν παράλληλα τη φροντίδα των παιδιών και του σπιτιού. Όλα αυτά μπορεί να γίνουν αιτία να 'τεντωθεί' η κατάσταση μέσα στο σπίτι. Χαρακτηριστικά το καταφύγιο για κακοποιημένες γυναίκες που διαθέτει ο Σύνδεσμος για την Πρόληψη της Βίας στην Οικογένεια είναι μονίμως γεμάτο με γυναίκες και παιδιά, θύματα κακοποίησης.

Λιτότητα - περικοπές

Στον καπιταλισμό ο θεσμός της οικογένειας και μέσα σ' αυτόν η γυναίκα προσφέρει τις απαραίτητες υπηρεσίες για την συντήρηση και αναπαραγωγή των σημερινών και αυριανών εργατών με τον πιο φτηνό τρόπο για το σύστημα.

Όμως σε περιόδους οικονομικής κρίσης όπως τη σημερινή το κράτος προσπαθεί να μεταφέρει στην οικογένεια ακόμα περισσότερα οικονομικά βάρη και ευθύνες. Οι περικοπές στην παιδεία οδηγούν στο κλείσιμο των κρατικών βρεφοκομείων και νηπιαγωγείων, στα ιδιωτικά φροντιστήρια και την σχολική αποτυχία. Το πετσόκομμα στις υπηρεσίες πρόνοιας οδηγούν σε υποστελέχωση του Γραφείου Ευημερίας, στην ανύπαρκτη στήριξη στις πολύτεκνες και μονογονικές οικογένειες ή στις οικογένειες με ηλικιωμένους και άτομα με ειδικές ανάγκες και στα επιδόματα πείνας. Το αποτέλεσμα είναι να υποσκάπτεται διαρκώς η σταθερότητα της οικογένειας.

Όμως οι ανάγκες των καπιταλιστών είναι εκείνες που καθορίζουν πόσα κονδύλια θα διατεθούν για επιδόματα και υπηρεσίες. Από τις 125 θέσεις λειτουργών που ζήτησε το Τμήμα Κοινωνικής Ευημερίας εγκρίθηκαν μόνο 58 θέσεις για έκτακτους! Ενώ τα έξοδα για τη λειτουργία του καταφύγιου γυναικών δεν καλύπτονται από τις £15.000 που παραχωρεί το κράτος.

Η βία τον περισσότερο χρόνο κρύβεται πίσω από την εξώπορτα του «ιδιωτικού βίου» χιλιάδων ανθρώπων, όπως ακριβώς το θέλουν αυτοί που μας εξουσιάζουν. Για την πλειονότητα των εργαζόμενων ανδρών και γυναικών μέσα σ' αυτή την κοινωνία δεν υπάρχει εναλλακτική λύση εκτός από την οικογένεια και κρατιούνται από αυτήν όσο άθλια και μίζερη κι αν είναι η ζωή τους. Οι κυβερνήσεις, οι βαρόνοι των ΜΜΕ και οι δικαστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι χιλιάδες οικογένειες είναι αναγκασμένες να ζούνε έτσι.

Κατά καιρούς φθάνουν στη δημοσιότητα περιπτώσεις που δείχνουν όλη τη φρίκη και την αθλιότητα της ζωής των ανθρώπων. Όμως κανένας δε δείχνει τους πραγματικούς εγκληματίες και τέρατα όλους εκείνους που με τις πολιτικές και οικονομικές τους αποφάσεις κάνουν βέβαιο ότι θα διαιωνίζεται η βία μέσα κι έξω από την οικογένεια.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ποδόσφαιρο

Σκάνδαλα στο γήπεδο του καπιταλισμού

Πολλά από τα άπλυτα του κυπριακού ποδοσφαίρου βγήκαν στη φόρα όταν ο πρόεδρος της εταιρείας Ολυμπιακός Ποδόσφαιρο Λτδ, Χριστόφορος Τορναρίτης, κατάγγειλε πως υπάρχει κύκλωμα που στήνει ποδοσφαιρικούς αγώνες.

Οι ιστορίες που αφορούν τα στημένα παιχνίδια στο κυπριακό ποδόσφαιρο δεν είναι η πρώτη φορά που ακούγονται. Ένας μάρτυρας δήλωσε ότι το κύκλωμα με τα στημένα παιχνίδια λειτουργεί εδώ και έξι χρόνια και έχει ως έδρα την Λάρνακα.

Το φαινόμενο των στημένων παιχνιδιών δεν είναι κυπριακό φαινόμενο. Στην Ελλάδα είχαμε τον περιβόητο Κοσκωτά, ενώ η γαλλική Μαρσεΐγ τιμωρήθηκε με διαβάθμιση και αποκλεισμό από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, όταν αποκαλύφθηκε ότι ο πρόεδρος της, Μπερνάρ Ταπί δωροδοκούσε διαιτητές σε διεθνείς αγώνες.

Σήμερα τα σπορ και ειδικότερα τα πιο δημοφιλή, όπως το ποδόσφαιρο και η καλαθόσφαιρα έχουν μετατραπεί σε τεράστιες βιομηχανίες παραγωγής θεάματος και χώρος για μπίζνες για τους καπιταλιστές. Τα σωματεία λειτουργούν σαν καπιταλιστικές επιχειρήσεις. Σήμερα ξοδεύουν αστρονομικά ποσά για να διατηρήσουν τις ομάδες στα ψηλά σκαλοπάτια. Η μεταγραφή του Λουίς Φίγκο κόστισε 56,7 εκατομμύρια δολάρια στην Ρεάλ Μαδρίτης όταν τον απέκτησε απο την Μπαρτσελόνα. Οι φετινές μεταγραφές του Βερόν και του Βαν Νιστελροϊ κόστισαν στην Μάντσεστερ Γιουνάιτετ 47,6 εκατομμύρια λίρες.

Οι κυπριακές ομάδες αν και δεν μπορούν νά κοντέψουν τα ποσά που διαθέτονται από τις μεγαλύτερες ομάδες της Ευρώπης, εντούτοις τα ποσά που ξοδεύουν είναι και αυτά αστρονομικά. Η μεταγραφή του Βάσου Μελαναρκίτη από τον Ολυμπιακό κόστισε στον Απόλλωνα 450.000 λίρες! Επιπλέον τα σωματεία που διεκδικούν την διάκριση έχουν προϋπολογισμούς που πολλές φορές ξεπερνούν το εκατομμύριο. Πολλά από τα σωματεία για να μπορούν να είναι σε καλύτερη θέση να διεκδικήσουν το πρωτάθλημα έχουν γίνει εταιρείες. Έτσι αν ένα απο αυτά τα σωματεία που ξοδεύει αστρονομικά ποσά δεν καταφέρει να υλοποιήσει τους στόχους του δεν θα έχει τα αναμενόμενα έσοδα. Έτσι πολλοί παράγοντες σωματείων καταφεύγουν στα στημένα παιχνίδια για να διασφαλίσουν τα έσοδα και τα κέρδη της ομάδας τούς.

Εκτός απο την ευκαιρία για μεγάλα κέρδη, δίπλα στο χρήμα υπάρχει και η κοινωνική και πολιτική δύναμη και επιρροή που προσφέρουν τα σωματεία. Δεν είναι τυχαίο που πρώην παράγοντες σωματείων ή του αθλητισμού γενικότερα απολαμβάνουν σήμερα ακόμη και υπουργικές θέσεις.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο οι όροι "παίκτης" και "παίζουμε ποδόσφαιρο" είναι παραπλανητικοί. Το ποδόσφαιρο σαν παιχνίδι αποτελεί ευχαρίστηση μόνο όταν είναι απαλλαγμένο από απώτερα κίνητρα. Οι παίκτες και οι ομάδες δεν παίζουν πια για ευχαρίστηση αλλά πίσω τους κρύβονται επιχειρήσεις που λειτουργούν με τους νόμους της αγοράς. Οι ποδοσφαιριστές πρέπει να ακολουθούν πιστά το σχέδιο της τεχνικής ηγεσίας για να φτάσουν με μαθηματικό τρόπο στην νίκη.

Παρά το ότι φαινομενικά οι ποδοσφαιριστές έχουν μεγάλη δύναμη, οι πραγματικοί παίκτες στο παιχνίδι του αθλητισμού είναι τα σωματεία και οι μεγαλομέτοχοι τους. Τα πάντα θυσιάζονται στο βωμό της νίκης και του κέρδους. Αν ένας ποδοσφαιριστής δεν αποδίδει σε όλους τους αγώνες, ή η μεταγραφή του σε άλλη ομάδα φαντάζει να υπόσχεται κέρδη για την ομάδα τότε παραχωρείται. Ο προπονητής και μάνατζερ της Μάντσεστερ Γιουνάιτετ, Άλεξ Φέργκουσον, δήλωσε ότι η επιλογή του να παραχωρήσει τον καλύτερο του αμυντικό, τον Γιαπ Σταμ, είχε να κάνει καθαρά με την οικονομική πτυχή.

Για να γίνει το ποδόσφαιρο παιχνίδι και διασκέδαση για τον κόσμο πρέπει, να πάρουμε από τα χέρια των καπιταλιστών τον έλεγχο του αθλήματος, καθώς και ολόκληρης της κοινωνίας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να απαλλαγούμε μια και καλή από την βρωμιά που γεννά ο καπιταλισμός στο ποδόσφαιρο και στη ζωή μας.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Να μήν περάσει η μείωση των μισθών πρόσληψης

Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ μετά από πολλές προσπάθειες κατάφερε να περάσει το πολυσυζητημένο Νέο Κρατικό Μισθολόγιο μέσα από τα συλλογικά όργανα της - Εκτελεστική Επιτροπή και Γενικό Συμβούλιο - αποσπώντας την απαιτούμενη πλειοψηφία για την έγκριση του.

Οι προσπάθειες αυτής της κυβέρνησης να μειώσει τους μισθούς πρόσληψης στην κρατική υπηρεσία ξεκίνησε από πολύ παλιά — από τον πρώτο χρόνο που ανέβηκε στην εξουσία ο Κληρίδης, πράγμα που είχε ξεσηκώσει τους φοιτητές σε κινητοποιήσεις. Σχεδόν εννιά χρόνια μετά, η κυβέρνηση θα έμενε στην προσπάθεια αν η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ δεν αναλάμβανε εργολαβικά να ολοκληρώσει αυτό το άχαρο έργο και να καθαρίσει για λογαριασμό της.

Έτσι, μέσα από διαδικασίες που θα ζήλευε και η πιο ψυχρή μυστική διπλωματία, κατάφερε να ελέγξει πρώτα τα συλλογικά όργανα της Συντεχνίας και μετά να περάσει την πρόταση της κυβέρνησης για το μισθολόγιο. Παρεμπιπτόντως, η κυβέρνηση αρχικά το ονόμασε «Ενιαίο Κρατικό Μισθολόγιο» για να πείσει για την ανάγκη δημιουργίας ενιαίων κλιμάκων σε τομείς με ισάξια προσόντα. Στην πορεία όμως, το όνομα άλλαξε και έγινε «Νέο Κρατικό μισθολόγιο» γιατί τα ανταλλάγματα που έδινε η κυβέρνηση στα στελέχη της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ σαν δέλεαρ, δεν άφηναν πολλά περιθώρια για πλήρη ενιαιοποίηση των κλιμάκων.

Σύμφωνα με την τελική συμφωνία της ΠΑΣΥΔΥ με την κυβέρνηση, οι υφιστάμενοι Δημόσιοι Υπάλληλοι παίρνουν κάποιες ελάχιστες αυξήσεις με αντάλλαγμα την αποδοχή της μείωσης των μισθών των μελλοντικών Δημοσίων Υπαλλήλων.

Πιο συγκεκριμένα για την πλειοψηφία των υπηρετούντων υπαλλήλων δίνονται 1-2 προσαυξήσεις με εξαίρεση τις ψηλές θέσεις, όπως γενικοί διευθυντές, διευθυντές τμημάτων, όπου η αυξήσεις είναι πολύ γενναιόδωρες! Για τους μελλοντικούς υπαλλήλους προβλέπεται μείωση των μισθών πρόσληψης κατά 10% τα πρώτα δύο χρόνια και στον τρίτο χρόνο να μπαίνουν στο αρχικό της κλίμακας τους. Αυτό σημαίνει απώλεια εσόδων όχι μόνο σ' αυτά τα δυο χρόνια, αλλά για όλη τους την υπηρεσία στο δημόσιο, αφού αυτή η καθυστέρηση θα τους συνοδεύει μέχρι την αφυπηρέτηση τους.

Με αυτή τη ρύθμιση, εκτός των άλλων, μπαίνουν οι βάσεις για μελλοντική διάσπαση της δημοσιοϋπαλληλικής συντεχνίας αφού θα δημιουργηθούν δυο ομάδες υπαλλήλων.

Αντιδράσεις

Η απόφαση της ΠΑΣΥΔΥ πυροδότησε αντιδράσεις τόσο στο εσωτερικό της όσο και στις οργανώσεις άλλων κρατικών υπαλλήλων όπως οι καθηγητές, οι δάσκαλοι, οι γιατροί αλλά και στους φοιτητές. Ήδη έχει συσταθεί συντονιστικό συμβούλιο των οργανώσεων που αντιδρούν.

Στο εσωτερικό της ΠΑΣΥΔΥ οι αντιδράσεις υπήρχαν από τη φάση των διαπραγματεύσεων. Εκτός από τις επιμέρους αντιδράσεις που υπήρχαν από συγκεκριμένους Κλάδους, κάποια από τα συλλογικά όργανα όταν αντιλήφθηκαν πως η ηγεσία ήταν έτοιμη να ξεπουλήσει τους μελλοντικούς υπαλλήλους, είχαν πάρει ομόφωνη απόφαση ενάντια σε ενδεχόμενη μείωση των μισθών πρόσληψης. Αυτό πυροδότησε και την κρίση του περασμένου Αυγούστου στην ΠΑΣΥΔΥ όπου ο Χατζηπέτρου και ορισμένα άλλα στελέχη της ηγεσίας - σε συνεργασία με την κυβέρνηση - ουσιαστικά διέλυσαν τα παλιά συλλογικά όργανα της συντεχνίας (που δεν τα έλεγχαν πλήρως) και μέσα από ένα συνέδριο-παρωδία εξέλεξαν νέα που τα έλεγχαν πλήρως για να μπορούν να περάσουν όλες εκείνες τις δεσμεύσεις που έδωσαν στην κυβέρνηση.

Ακόμη και σήμερα, πάρα πολλοί δημόσιοι υπάλληλοι αντιδρούν στην έγκριση του Νέου Κρατικού Μισθολογίου, ενώ γίνεται λόγος και για έκτακτο συνέδριο της συντεχνίας για απόρριψή του. Οι υπόλοιπες οργανώσεις, ΟΕΛΜΕΚ, ΠΟΕΔ, ΠΟΦΝΕ, ΦΕΠΑΝ, κλπ ήδη προγραμματίζουν κινητοποιήσεις.

Παράδειγμα

Οι μόνοι που μέχρι σήμερα χαιρέτησαν την συμφωνία ΠΑΣΥΔΥ — κυβέρνησης ήταν ο ΔΗΣΥ, οι ΕΔΗ, η ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ. Και ήταν οι μόνοι που είχαν λόγο να χαίρονται. Ήταν οι εργοδότες και οι βιομήχανοι που πίεζαν την κυβέρνηση να μειώσει τους μισθούς στο δημόσιο για να μπορέσουν να τους μειώσουν και αυτοί στον ιδιωτικό τομέα ή να συγκρατήσουν τα αιτήματα των ιδιωτικών υπαλλήλων όπου γινόταν σύγκριση δημοσίων — ιδιωτικών.

Αυτό φάνηκε καθαρά και πριν ένα χρόνο περίπου όταν η ίδια η κυβέρνηση σε σημείωμα της προς τις εκπαιδευτικές οργανώσεις ανέφερε σαν κύριο λόγο για τη μείωση των κλιμάκων πρόσληψης το ότι: *«ο κρατικός τομέας παρέχει σημαντικά ψηλότερα επίπεδα μισθοδοσίας από τον ιδιωτικό τομέα, ιδιαίτερα στους εισαγωγικούς βαθμούς, με αποτέλεσμα να ασκείται πίεση για αύξηση των επιπέδων μισθών στην αγορά εργασίας και να περιορίζονται οι δυνατότητες του ιδιωτικού τομέα να εξασφαλίζει το αναγκαίο, ποσοτικά και ποιοτικά εργατικό δυναμικό»*.

Είναι πρόκληση, μετά από αυτή τη κυνική ομολογία, η κυβέρνηση να δηλώνει ότι θέλει να μειώσει το «χάσμα» μεταξύ δημοσίων κα ιδιωτικών υπαλλήλων. Αυτό που πραγματικά επιδιώκουν είναι να χτυπήσουν τα πιο οργανωμένα και δυνατά κομμάτια των εργαζομένων όπως είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι για να μην δίνουν το «κακό» παράδειγμα στους υπόλοιπους.

Το ίδιο προκλητικός είναι και ο Αναστασιάδης που διερωτάται «γιατί αντιδρούν οι φοιτητές; μήπως θα γίνουν όλοι Δημόσιοι Υπάλληλοι;» Αντιδρούν — και πρέπει να αντιδρούν γιατί είναι οι ίδιοι που θα παίρνουν τους χαμηλούς μισθούς, είτε στον δημόσιο είτε στον ιδιωτικό τομέα, και όχι ο Αναστασιάδης.

Κοινό μέτωπο

Το ίδιο θα έπρεπε να αντιδράσουν και οι συντεχνίες των υπολοίπων εργαζομένων όπως ΠΕΟ, ΣΕΚ, ΔΕΟΚ, όχι μόνο από εργατική αλληλεγγύη αλλά γιατί χτυπιούνται έμμεσα και τα δικά τους συμφέροντα. Είναι μέρος της συνολικότερης επίθεσης που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση με τους εργοδότες απέναντι στα συμφέροντα των εργαζομένων. Είναι η συνέχεια της επίθεση κατά της ΑΤΑ, της δημόσιας υγείας και της παιδείας και των άλλων κεκτημένων της εργατικής τάξης.

Είναι γι' αυτό που πρέπει η απάντηση να δοθεί οργανωμένα από όλη την εργατική τάξη, όχι μόνο από τους κρατικούς υπαλλήλους και τους φοιτητές. Την ίδια ώρα που παραμένουν ατιμώρητοι οι απατεώνες του χρηματιστηρίου που έφαγαν εκατομμύρια, που τα σκάνδαλα έχουν γίνει συνώνυμο με την επιχειρηματική δραστηριότητα, είναι το λιγότερο απαράδεκτο να ζητούν από τους εργαζόμενους να κάνουν την παραμικρή «θυσία» για την «οικονομία του τόπου».

Οι κινητοποιήσεις που ήδη εξαγγέλθηκαν πρέπει να έχουν την στήριξη όλων μας. Μόνο έτσι θα αποτρέψουμε τη μείωση των μισθών, αλλά και το ξεπούλημα των δημοσίων υπηρεσιών σ' αυτούς που μόνη έννοια τους είναι τα κέρδη.

Αντώνης Σαρρής

Αλλος αέρας άρχισε να φυσάει...

Στις 14/2 έγινε η συνέλευση του κλάδου του Γενικού Χημείου για να συζητήσει την συμφωνία που έκανε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ με την κυβέρνηση για μείωση των μισθών αυτών που θα προσλαμβάνονται μελλοντικά στη δημόσια υπηρεσία.

Ήτανε ίσως η πιο ζωντανή συνέλευση του κλάδου τα τελευταία 15 χρόνια όπου η συζήτηση επικεντρώθηκε σε θέματα αρχών και ουσίας. Όπως για παράδειγμα το γεγονός ότι δεν πρέπει να δεχτούμε κανένα «αντάλλαγμα» της κυβέρνησης για να εξαγοράσει το μέλλον των συναδέλφων που σήμερα εργάζονται σαν έκτακτοι και που αύριο ίσως διοριστούν. Δε μπορούμε να χρεωθούμε, αναφέρθηκε, την καριέρα των μελλοντικών συναδέλφων «ανάμεσά τους ίσως και τα δικά μας παιδιά».

Καταγγέλθηκε η αντικαταστατικότητα και η αντιδημοκρατική διαδικασία με την οποία το Γενικό Συμβούλιο της ΠΑΣΥΔΥ έκλεισε αυτή τη συμφωνία με την κυβέρνηση πίσω από τις πλάτες των μελών τη στιγμή που όχι μόνο δεν υπήρχε συνεδριακή απόφαση για μείωση κλιμάκων αλλά αντίθετα ζητούσαμε μεγαλύτερες κλίμακες. Η καταγγελία και καταψήφιση της συμφωνίας έγινε ομόφωνα από όλους τους συναδέλφους στη συνέλευση.

Ο θυμός και η διάθεση για αντίσταση εξουδετέρωσε την εισήγηση συναδέλφου για αποχώρησή μας από την ΠΑΣΥΔΥ. Το πιο σημαντικό ήτανε πως πάρθηκαν ομόφωνα αποφάσεις για συγκεκριμένα μέτρα δράσης, όπου εκτός από την επιστολή καταγγελία της συμφωνίας στο Κ.Σ. της ΠΑΣΥΔΥ, και τη δημοσίευσή της στις εφημερίδες, η συνεννόηση με άλλους κλάδους για τη συντονισμένη αντίδρασή μας και το πρωτόγνωρο η συμμετοχή των χημικών του κλάδου με πανό στην κινητοποίηση που εξάγγειλαν οι άλλες συντεχνίες ΟΕΛΜΕΚ, ΠΟΕΔ, ΠΟΦΝΕ, ΦΕΠΑΝ.

Ήτανε μια συνέλευση διαφορετική από τις άλλες που έδειξε πως άλλος αέρας φαίνεται να φυσάει από τα κάτω. Κι αυτό σαν αποτέλεσμα των αλλεπάλληλων επιθέσεων της κυβέρνησης Κληρίδη αλλά και μιας σειράς ξεπουλημάτων τα τελευταία χρόνια των ηγεσιών των συντεχνιών όπως με την ΑΤΑ, τους ξενοδοχοϋπάλληλους, τα αεροδρόμια κλπ. Τα ιδιοτελή κριτήρια, η αντιπαλότητα και οι ανταγωνισμοί παλιότερων συνελεύσεων παραμερίστηκαν μπροστά στην αποφασιστικότητά μας και στην αναγκαιότητα για συλλογική δράση.

Φ. Β.

Χημείο Θαλασσαιμίας

ΞΥΛΟΥΡΓΟΙ

Γενική απεργία σε όλο το κλάδο

Οι εργαζόμενοι στην ξυλουργική βιομηχανία κατέβηκαν σε γενική απεργία ξεκινώντας απο την Λευκωσία με προοπτική να επεκτείνουν τα μέτρα και στις άλλες επαρχίες.

Οι βιομήχανοι της ξυλουργικής κοροϊδεύουν εδώ και καιρό τους εργαζόμενους και αρνούνται να ανανεώσουν την συλλογική σύμβαση. Απόρρηψαν την μεσολαβιτική πρόταση του υπουργείου Εργασίας την οποία η Συντεχνίες αποδέκτηκαν παρά το οτι στην ουσία ήταν η παγοποίηση της παλιάς σύμβασης.

Μόνος δρόμος για να κερδίσουν οι εργαζόμενοι είναι πράγματι η γενική απεργία όμως δέν αρκεί να απεργούν οι εργαζόμενοι μόνοι τους και απομονωμένοι στην Λευκωσία. Τον περασμένη Νοέμβριο κατέβηκαν οι εργαζόμενοι στην επαρχία Λεμεσού χωρίς ομως αυτό να σπασει την αδιαλλαξία των εργοδοτών. Αυτός ο δρόμος των αποσπασματικών απεργιών είναι αδιέξοδος και αναποτελεσματικός και θα κουράσει τους εργαζόμενους. Χρειάζεται ενας πιο δυναμικός αγώνας που να μή σπαταλά τις δυνάμεις των εργαζομένων αλλά αντίθετα κάθε μερα απεργίας να κοστίζει όσο περισσότερα στους βιομήχανους της ξυλουργικής. Μόνο έτσι θα κερδίσουν.

Χρειάζεται ολοι να κατέβουν σε απεργία, κάθε ξυλουργός όπου και άν εργάζεται. Μικρές βιομηχανίες ή πελεκανία που απασχολούν λιγους εργαζόμενους δέν μπορούν να αναγκάσουν τον εργοδότη τους να υπογράψει την σύμβαση αν δέν έχουν την συμπαράσταση των άλλων συναδέλφων τους στις μεγάλες βιομηχανίες. Η γενική απεργία έπρεπε να εφαρμοστεί απο την πρώτη στιγμή σε ολο τον κλάδο.

Η προσπάθεια των συντεχνιακών να στραφούν ενάντια στους ξένους εργάτες που δουλεύουν στη ξυλουργική γιατί γίνονται απεργοσπάστες είναι λάθος. Οι ξένοι βρίσκονται μπροστά στο δίλημμα να απεργήσουν και να απελαθούν απο τα αφεντικά ή να μην απεργήσουν και να απελαθούν κάτω απο την πίεση των συντεχνιακών. Αντί να τους απειλούν με απέλαση θα έπρεπε να τους δώσουν κάλυψη και στήριξη για να μήν μπορέσει το αφεντικό να τους χρησιμοποιά σαν απργοσπάστες.

Η απεργία των ξυλουργών χρειάζεται ακόμη την συμπαράσταση των εργαζομένων σε άλλους συναφής κλάδους, οπώς και κάθε άλλου εργαζόμενου. Εχει ήδη ανοίξει απεργιακό ταμείο στο οποίο πρέπει να εισφέρουμε όλοι και να στηρίξουμε αυτό τον αγώνα.

Οι περισσότεροι εργαζόμενοι βρίσκονται στη τελική φάση κλεισίματος των συμβάσεων τους. Αν οι εργοδότες στην ξυλουργική κερδίσουν αυτή τη μάχη τότε θα ανοίξει ο δρόμος και για άλλους εργοδότες να κρατήσουν μια πίο σκληρή στάση. Γι'αυτό οι εργαζόμενοι στη ξυλουργική δεν πρέπει να δώσουν αυτή την μάχη μόνοι τους.

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Γιά να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"Μαύρο Γεράκι: η κατάρριψη"

Η ταινία του Ρίντλεϊ Σκοτ *«Μαύρο Γεράκι: η κατάρριψη»* (*Black Hawk Down*) είναι μια ταινία για την στρατιωτική επιχείρηση των ΗΠΑ στην Μογκαντίσου, πρωτεύουσα της Σομαλίας, τον Οκτώβρη του 1993.

Με απόφαση του ΟΗΕ, στρατεύματα από διάφορες χώρες, κύρια από τις ΗΠΑ, στάλθηκαν στην Σομαλία για να σταματήσουν δήθεν τον εμφύλιο πόλεμο και να εξασφαλίσουν ότι βοήθεια θα έφτανε σε περιοχές της χώρας που είχαν κτυπηθεί από λιμό.

19 Αμερικανοί στρατιώτες σκοτώθηκαν. Μέχρι και 1.000 Σομαλοί σφαγιάστηκαν. Όμως η αποτυχία της επιδρομής ήταν ένα βαρύ κτύπημα στην αμερικανική στρατιωτική αλαζονεία και επιτάχυνε την φυγή των αμερικανικών στρατευμάτων από την χώρα.

Η ταινία προσπαθεί να δημιουργήσει ευνοϊκή διάθεση για την αμερικανική επέμβαση προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι σταμάτησε το λιμό και έφερε την ειρήνη. Η αλήθεια είναι πώς ο λιμός είχε τελειώσει πριν να φτάσουν στην χώρα τα αμερικανικά στρατεύματα.

Η ταινία σχεδόν απεγνωσμένα προσπαθεί να ζωγραφίσει την καλύτερη δυνατή εικόνα για τους αμερικανούς στρατιώτες και να παινέψει την ηθική της αμερικανικής πολιτικής και των στρατιωτικών αρχών. Ωστόσο κάθε λογικός άνθρωπος πού μαθαίνει τι έγινε στην Σομαλία μπορεί να καταλάβει ότι οι ειδικές δυνάμεις αποτελούνται από ψυχοπαθείς νταήδες πού τους ενθουσιάζει η ιδέα του φόνου και εφαρμόζουν την πολιτική της κυβέρνησης τους χωρίς δισταγμό. Ακόμα και η ταινία τους παρουσιάζει να δείχνουν ρατσιστική περιφρόνηση στους ντόπιους.

Οι παραγωγοί παραδέχονται ότι το πραγματικό συμβάν όπου τα πτώματα αμερικανών σύρθηκαν στους δρόμους δεν περιλήφθηκαν γιατί θα «προκαλούσαν αναστάτωση». Βέβαια δεν ένοιωθαν το ίδιο για εκατοντάδες ανώνυμους Σομαλούς πού έγιναν κομμάτια από τους βομβαρδισμούς των ελικοπτέρων —«Μαύρων Γερακιών».

Η διένεξη στην Σομαλία είναι προϊόν του ιμπεριαλισμού. Η αποικιοκρατία, με τρεις διαφορετικές δυνάμεις να ελέγχουν κατά καιρούς την χώρα, την μοίρασε σε πέντε διαφορετικές περιοχές. Κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου η χώρα έγινε πεδίο διαμάχης για τις μεγάλες δυνάμεις και οι ΗΠΑ στήριξαν για δεκαετίες την δικτατορική διακυβέρνηση της χώρας. Η κατάσταση αυτή οδήγησε στην απευθείας επέμβαση των ΗΠΑ στις αρχές τις δεκαετίας του 90.

Καμιά προσπάθεια δεν γίνεται στην ταινία για να εξηγηθεί γιατί η πλειοψηφία των Σομαλών μισούσε τις αμερικανικές δυνάμεις τον Οκτώβρη του 1993.

Όταν οι στρατιώτες έφτασαν στην χώρα είχαν υποδοχή φίλων που ήρθαν να βοηθήσουν. Σε μερικούς μήνες είχαν αποξενωθεί από τους ανθρώπους που πριν τους χειροκροτούσαν.

Από την αρχή των συγκρούσεων τα «Μαύρα Γεράκια» μπήκαν σε δράση. Πετούσαν σε χαμηλό ύψος πάνω από σπίτια και αγορές ρίχνοντας τοίχους και στέγες. Πολύ σύντομα τα αμερικανικά στρατεύματα άρχισαν τους μαζικούς φόνους.

Αμερικάνικου τύπου επιβολή της "ειρήνης" στη Σομαλία

Η πιο σημαντική σφαγή έγινε στις 12 Ιουλίου του 1993 γνωστή στους Σομαλούς σαν «Ματωβαμένη Δευτέρα». Μεγάλος αριθμός από Σομαλούς γέροντες μαζεύτηκαν να συζητήσουν για ειρήνη. Αντιπροσώπευαν μερικά από τα πιο σεβαστά στοιχεία στην σομαλική κοινωνία. Με την έναρξη της συζήτησης έγινε επίθεση αμερικανικών ελικοπτέρων με αντι-αρματικούς πυραύλους ενάντια στο κτήριο που γινόταν η συνάντηση. Ακολούθησε αδιάκριτος πολυβολισμός των ερειπίων από τον αέρα. Τουλάχιστον 54 άνθρωποι σκοτώθηκαν και εκατοντάδες τραυματίστηκαν σοβαρά.

Ο Χουσέιν Μωχάμετ Αμπντί ήταν στην συνάντηση αυτή και έχασε από σφαίρα το χέρι του. Θυμάται: «Οι αμερικανοί στρατιώτες μπήκαν στα ερείπια και άρχισαν να αποτελειώνουν τους τραυματίες. Χρησιμοποιούσαν τα πιστόλια τους πυροβολώντας στο κεφάλι. Οι αμερικανοί μιλούσαν πάντα για ανθρώπινα δικαιώματα και δημοκρατία γι' αυτό έμεινα έκπληκτος. Είπαν ψέματα ότι ήρθαν στην Σομαλία για να βοηθήσουν. Στην πραγματικότητα έφεραν ένα πόλεμο που δεν είχαμε δει ξανά. Ήταν έγκλημα πολέμου. Χάρηκα που σώθηκα για να μαρτυρήσω. Ήθελα την ευκαιρία να παρουσιαστώ σε δικαστήριο για εγκλήματα πολέμου ή στην Χάγη. Αν δεν υπάρξει δικαστήριο θα πάρω εκδίκηση με άλλο τρόπο. Τα παιδιά μου θα ξέρουν ότι οι αμερικανοί έκαμαν αυτά τα εγκλήματα.»

Η Ματωβαμένη Δευτέρα ήταν το σημείο στροφή. Μετά την σφαγή ξέσπασε ανοικτός πόλεμος. Όμως στην ταινία δεν αναφέρεται. Ακόμα και στο βιβλίο που βασίστηκε η ταινία υπάρχουν αρκετές σελίδες που περιγράφεται το γεγονός. Γράφει πώς «ο αέρας ήταν γεμάτος μαύρους καπνούς και μυρωδιά από μπαρούτι, αίμα και καμένες σάρκες.»

Στις 9 του Σεπτέμβρη του 1993 αμερικανοί και πακιστανοί στρατιώτες που απομάκρυναν φυλάκια από τους δρόμους δέχτηκαν επίθεση. Στην περιοχή είχαν μαζευτεί γυναίκες και παιδιά, περίεργοι να δουν τι γινόταν. Αμερικανικά ελικόπτερα Κόπρα στάλθηκαν να επιτεθούν στο πλήθος με αντι-αρματικούς πυραύλους και πολυβόλα. Ο δρόμοι γέμισαν με πτώματα. Περισσότεροι από 100 νεκροί, γυναίκες και παιδιά.

Στην αρχή αμερικανός αξιωματικός δήλωσε την λύπη του για το θάνατο των αμάχων. Αργότερα, μετά από διαταγές, άλλαξε την ιστορία του με δηλώσεις ότι οι νεκροί, γυναίκες και παιδιά, ήταν όλοι «μάχιμοι» επειδή περικύκλωναν τα οχήματα του ΟΗΕ.

Η τρομερή σφαγή ατσάλωσε την θέληση των Σομαλών να ανταποδώσουν τα κτυπήματα κατά των αμερικανών και το μίσος ενάντια στις αμερικανικές δυνάμεις δεν περιοριζόταν ανάμεσα στους «πολέμαρχους» και τους άντρες τους. Στις 3 και 4 Οκτωβρίου, 17.000 χιλιάδες εθελοντές παρουσιάστηκαν για να επιτεθούν στο αμερικανικό στρατόπεδο.

Η ταινία αντικατοπτρίζει την δεξιά άποψη στις ΗΠΑ ότι οι Ρέϊντζερς και η δύναμη Δέλτα δεν είχαν αρκετή υποστήριξη. Ο αμερικανός υπουργός άμυνας, Λές Άσπιν, είχε απορρίψει αίτηση για αποστολή αρμάτων μάχης και αεροπλάνων AC-130 για να στηρίξουν τις ειδικές δυνάμεις. Ο Άσπιν έγινε ο αποδιοπομπαίος τράγος για την αποτυχία της επιδρομής.

Η ταινία δεν αναφέρεται ούτε στη γνωστή δήλωση του επικεφαλής των ειδικών δυνάμεων στρατηγού Γκάρισον στην επιτροπή της Γερουσίας που είπε *«Αν βάζαμε ακόμα μία ουγκιά μολύβι στη νότια Μογκαντίσου το βράδυ τις 3ης και 4ης Οκτωβρίου πιστεύω ότι θα βυθιζόταν.»*

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

6/2: Ποιός προκαλεί την βία στην οικογένεια;

13/2: ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: μπορούν οι εργάτες να πάρουν την εξουσία;

21/2(ημέρα Πέμπτη): Προβολή του Βίντεο των Ιταλών Σκηνοθετών για την Γένοβα (με ελληνικούς υπότιτλους)

27/2: Η συνδιάσκεψη του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Ελλάδα

6/3: Παγκοσμιοποίηση και γυναικεία καταπίεση

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ___________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _______________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

75 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ ΚΚΚ – ΑΚΕΛ

Συνέδριο επιβεβαίωσης της δεξιάς πολιτικής

Στο έκτακτο Συνέδριο που οργάνωσε το ΑΚΕΛ για τα 75 χρονα του (3 Φλεβάρη) στο Συνεδριακό Κέντρο στις πρώτες θέσεις των προσκεκλημένων καθόταν ο Αναστασιάδης του Συναγερμού και άλλοι παράγοντες της δεξιάς.

Αυτό ήταν και το πρώτο στοιχείο που σχολιάστηκε θετικά απο όλους. Το ΑΚΕΛ παρουσίασε την συμμετοχή όλων αυτών σαν ένδειξη αποδοχής της πολιτικής του και του συναινετικού και ενωτικού ρόλου που παίζει. Οτι είναι μια «εθνική πολιτική δύναμη» όπως το χαρακτήρησε ο Χριστόφιας στην ομιλία του.

Δίκαια μπορεί να περηφανεύεται το ΚΚΚ-ΑΚΕΛ ότι εφάρμοσε με συνέπεια στα 75 αυτά χρόνια της ύπαρξης του την πολιτική της ταξικής συνεργασίας. Μια πολιτική που ξεκινά απο την εκτίμηση ότι τα συμφέροντα των εργατών ταυτίζονται με τα συμφέροντα του έθνους, με την πατρίδα. Στην ομιλία του ο Χριστόφιας δεν αφήνει κανένα περιθώριο για άλλες εξηγήσεις: «*Το κόμμα των Κυπρίων εργαζομένων είχε πάντα την ικανότητα να ιεραρχεί τις πρωτεραιότητες του και να θέτει πάνω απο τα ταξικά συμφέροντα το συμφέρον της σωτηρίας της Κύπρου. Για όσους παραμένουν στην επιφάνεια των πραγμάτων ισως αυτό να ακούεται αιρετικό. Οσοι εμβαθύνουν κατανοούν ότι η υπόθεση των εργαζομένων εξυπηρετείται καλύτερα σε μια λεύτερη και δημοκρατική πατρίδα. Κατα συνέπεια η απελευθέρωση της Κύπρου δεν είναι μόνο εθνικό αλλά και ταξικό καθήκον*».

Ο Μάρξ και ο Λένιν, τους οποίους επικαλέστηκε αρκετές φορές στην ομιλία του ο Χριστόφιας, φαίνεται δεν είχαν «εμβαθύνει» και τόσο αφού επέμεναν πάντα στο ότι «οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα».

Με τέτοιες σοφιστίες προσπαθούσε πάντα η ηγεσία του ΚΚΚ-ΑΚΕΛ να δικαιολογεί την εθνικιστική πολιτική της και την συνεργασία με την δεξιά. Η ιστορία του είναι γεμάτη απο τέτοια παραδείγματα.

Το ΚΚΚ

Οι πρώτοι κομμουνιστικοί πυρήνες στην Κύπρο εμφανίζονται στις αρχές της δεκαετίας του ‘20 κάτω απο την επίδραση και την ακτινοβολία της νικηφόρας Οκτωβριανής επανάστασης. Ωστόσο όταν το 1926 ιδρύεται το ΚΚΚ, στη Ρωσία είχε ήδη ολοκληρωθεί η ηττα της Οκτωβριανής Επανάστασης, με την επικράτηση του Σταλινισμού και της γραφειοκρατείας που δρούσε πια συνειδητά για την επιβολή των δικών της συμφερόντων.

Η πολιτική του νεαρού ΚΚΚ θα αντανακλούσε αυτη την πραγματικότητα. Οι ιδέες της επανάστασης ωστόσο συνέχισαν για κάποιο διάστημα ακομα να προβάλουν μέσα απο τα έντυπα και τη προπαγάνδα του. Αρχικά, το 1926, τάχθηκε ανοιχτά ενάντια στο αίτημα της ένωσης και κατάγγελλε τους υποστηρικτές της ένωσης σαν *"τους μεγαλύτερους εχθρούς γιατι διχάζουν τον λαό σε Ελληνες και Τούρκους"*. Υπόσχοταν να παλαίψει για ένα κοινό αντιαποικιακό αγώνα Ελλήνων και Τούρκων εργατών με προοπτική την *"απελευθέρωση της Κύπρου απο τα χέρια της καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής Αγγλίας και τη δημιουργία της Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Κύπρου"*.

Βέβαια αυτά πολύ νωρίς (1928) άρχισαν να συνοδεύονται απο εκλήσεις προς την δεξιά για συνεργασία: «*Βουλετές, αστοί, μικροαστοί πολιτευτές, εθνικιστές.. ελάτε ριχτείτε στον αγώνα ενάντια στην Αγγλία για να σχηματίσουμε όλοι μαζί μια ενιαία παράταξη με ενιαίο πρόγραμμα και ενιαίες απαιτήσεις: το διώξιμο της Αγγλίας και την απολύτρωση του λαού.*»

Οι διαφορές με αυτούς που πρίν λίγο χαρακτήριζε σαν τους μεγαλύτερους εχθρούς άρχισαν να μπαίνουν στο περιθώριο. Ετσι λίγο αργότερα στα τέλη του 1931 το ΚΚΚ δήλωνε: «*Η διαφορά του προγραμματικού σκοπού των εθνικιστών (ένωση με την Ελλάδα) και των κομμουνιστών (σοβιετικήν δημοκρατίαν) δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο για τη δημιουργία του ενιαίου αντιμπεριαλιστικού μετώπου, η δε διαφορά αυτή μπορεί να λυθεί μετά την αποχώρηση του ιμπεριαλισμού απο την Κύπρο.*»

Απο αυτό το σημείο και μετά η προοπτική του σοσιαλισμού, έστω και με τον τρόπο που εννοούσε τότε το σταλινικό ΚΚΚ θα αναβάλλεται συνεχώς για το μέλλον.

Βέβαια «οι αστοί, μικροαστοί πολιτευτές και εθνικιστές» αγνόησαν τότε πλήρως αυτή την πρόταση του ΚΚΚ. Ετσι δέκα χρόνια μετά μαζί με την διάλυση του ΚΚΚ και την ίδρυση του ΑΚΕΛ «η διαφορά του προγραμματικού σκοπού των εθνικιστών και των κομμουνιστών» εξαφανίζεται, αφού το νέο κόμμα υποστηρίζει το σύνθημα της ένωσης. Με κάποιο διαλλείμα το ‘47-48 (περίοδος διασκεπτικής που υποστήριξε την αυτοκυβέρνηση) το ΑΚΕΛ γίνεται ένθερμος υποστηριχτής της ένωσης. Τον Δεκέβρη του 1949 μάλιστα εξαγγέλει καμπάνια για το μάζεμα υπογραφών για την ένωση. Αυτή η καμπάνια ήταν που έσπρωξε την εθναρχία να εξαγγείλει το δημοψήφισμα στις 15 Γενάρη 1950. Το ΑΚΕΛ ακυρώνει την δική του καμπάνια και στηρίζει με όλες του τις δυνάμεις το ενωτικό δημοψήφισμα.

Αυτό ήταν ένα σοβαρό πλήγμα στις σχέσεις του ΑΚΕΛ με τους τουρκοκύπριους μέλη του οι οποίοι άρχισαν να αποχωρούν. Σήμερα το ΑΚΕΛ μπορεί να αναθεματίζει την πολιτική της ένωσης αλλά συνέχισε να την υποστηρίζει για πολλά χρόνια ακόμα και μετά την ανεξαρτησία, ακόμα και την εποχή της Χούντας στην Ελλάδα: «*Το ΑΚΕΛ υποστήριζε και υποστηρίζει την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα χωρίς όρους και ανταλλάγματα και ανεξάρτητα απο το εκάστοτε επικρατούν καθεστώς στην Ελλάδα, γιατι το καθεστώς είναι προσωρινό, παροδικό φαινόμενο ενώ η Ελλάδα είναι παντοτινή, ειναι αιώνια"* (Ε. Παπαϊαννου, *Χαραυγη* 25/4/1972).

Η πολιτική της ταξικής συνεργασίας και η υποστήριξη τὴς ένωσης ηταν η κύρια αιτία που επέτρεψε τελικά στην Εθναρχία και τον Γρίβα να πάρουν την ηγεσία του αντιαποικιακού αγωνα. Το καθοριστικό ζήτημα δεν ηταν η μορφή του αγώνα, αν θα ηταν ένοπλος ή παλλαϊκος αλλα το περιεχόμενο του, ο στόχος του. Το ποιές τάξεις θα τον έκαναν, με ποιούς στόχους και για ποιού τα συμφέροντα.

Το ΑΚΕΛ έκανε όλες τις υποκλήσεις απέναντι στους Ελληνοκύπριους αστούς και την Εκκλησία. Στο γήπεδο του εθνικισμού και στο παιγνιδι του "Ενωσης και μόνο Ενωσης" ομως ήταν φυσικό οτι το ΑΚΕΛ θα κατέληγε να είναι ο φτωχος συγγενής, που οχι μονο θα απομονώνοταν αλλά θα έβλεπε τα μέλη και τα στελέχη του να δολοφονούνται απο τον Γρίβα που ήθελε να το σβήσει απο τον πολιτικό χάρτη. Το ΑΚΕΛ αντι να φτύσει τις συμμαχίες με τους αστούς έφτυσε την ταξική ενότητα με τους Τουρκοκύπριους εργάτες και τον αγώνα για μια άλλη κοινωνία και προτίμησε την «εθνική ενότητα» με την εθναρχία και τους ενωτικούς.

Ταύτιση

Βέβαια δεν ήταν μόνο στο θέμα της ένωσης που το ΑΚΕΛ ακολούθησε αυτή τη τακτική. Ταυτίστηκε απόλυτα με την πολιτική του Μακάριου και υποστήριξε ολες τις πολιτικές και στρατιωτικές επιλογές της ε/κ άρχουσας τάξης για εθνικό ξεκαθάρισμα των Τουρκοκυπρίων είτε αυτες αφορούσαν τα 13 σημεία για αναθεώρηση των προνομοίων που έδινε το σύνταγμα της Ζυρίχης στους Τουρκοκύπριους, το 1963, ειτε αυτό αφορούσε τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των ομάδων που εξόπλισε ο Μακαριος για αποκλεισμό των Τουρκοκυπρίων στους θύλακες. Σε ομιλία του σε πλατιά σύσκεψη μελών και φίλων του ΑΚΕΛ τον Οχτώβρη του 1963 ο Παπαϊωαννου δήλωνε:

"Ο πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας Αρχιεπίσκοπος Μακάριος εκφράζοντας την ομόφωνη απαίτηση ολόκληρου του ελληνικού κυπριακού λαού, διεκήρυξε οτι θα καταγγελθεί η Συνθήκη Εγγυησεως και θ'αναθεωρηθεί το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας, για ν'ανοίξει έτσι ο δρόμος προς την ολοκλήρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και την αυτοδιάθεση του κυπριακού λαού. [δηλ. την ένωση]

Το κόμμα μας για άλλη μια φορά διακηρύττει οτι υποστηρίζει ολόψυχα αυτή τη δήλωση του Μακαριοτάτου κι ότι είναι έτοιμο να προσφέρει σ'αυτόν κάθε βοήθεια για την επίτευξη του επιδιωκώμενου σκοπού".

Δεν έχει σήμερα κανένα δικαίωμα ο Χριστόφιας να υποστηρίζει ότι «*ποτέ ε/κύπριος ή τ/ουρκοκύπριος συμπατριώτης μας δεν βλάφτηκε απο το ΑΚΕΛ. Εχουμε τα χέρια μας καθαρά και την συνείδηση μας ήσυχη.*» Δεν θα έπρεπε να έχει καθόλου ήσυχη την συνείδηση της η ηγεσία του ΑΚΕΛ. Μπορεί να μην δημιούργησε ένοπλες ομάδες που δολοφονούσαν τουρκοκύπριους αλλά ανέχτηκε και στήριξε την πολιτική που επέτρεπε σε αυτές τις ομάδες να δρούν. Οι ένοχοι αυτών των εγκλημάτων όχι μόνο δεν τιμωρήθηκαν ποτέ αλλά είναι και σημαίνοντα πρόσωπα της ελληνοκυπριακής κοινωνίας και θεωρούνται ήρωες γι αυτά τους τα «ανδραγαθήματα» σε βάρος των τουρκοκυπρίων.

Πάνω στην ίδια βάση στηρίχτηκε η πολιτική του ΑΚΕΛ ολ αυτά τα χρόνια φτάνοντας μέχρι και την αλλαγή της θέσης του για την ένταξη στην Ε.Ε. Οπως εξηγεί ο Χριστόφιας στο Συνέδριο: «*Αναλύοντας τον κόσμο σήμερα και έχοντας ως μοναδικό γνώμονα το συμφέρον της Κύπρου, διαφοροποιήσαμε τη θέση μας για την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε.*»

Για άλλη μια φορά όλα θυσιάζονται στο βωμό των συμφερόντων του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Και όπως ομολογεί ο ίδιος ο Χριστόφιας δεν θα είναι λίγα αυτά που θα θυσιαστούν: «*Προχωρήσαμε στην απόφαση για διαφοροποίηση της θέσης μας έναντι της ένταξης παρόλο που γνωρίζουμε ότι πιθανόν στον κοινωνικόοικονομικό τομέα θα υπάρξουν τιμήματα. Για χάρη της σωτηρίας της Κύπρου είμαστε έτοιμοι να πληρώσουμε κάποια τιμήματα και δεν είναι η πρώτη φορά που αυτό το κόμμα θέτει το συμφέρον της Κύπρου πάνω απο στενά ταξικά συμφέροντα. Υπενθυμίζω ότι το 1974 μετά την προδοσία και την καταστροφή με πρωτοβουλία αυτού του κόμματος οι εργαζόμενοι αποδέχτηκαν την προσωρινή μείωση των απολαβών τους για να δώσουν στην καταστρεμένη οικονομία του τόπου την ευκαιρία να ανακάμψει.*»

Βέβαια όλοι ξέρουμε ποιά ήταν τελικά τα αποτελέσματα εκείνης της οδυνηρής υποχώρησης. Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός έστησε το οικονομικό του θαύμα, οι βιομήχανοι και οι ξενοδόχοι πραγματοποίησαν αμύθητα κέρδη ενώ οι εργαζόμενοι με την πρώτη ευκαιρία πεταχτηκαν στο δρόμο.

Η προσαρμογή στις ανάγκες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και η προσπάθεια πιο αποτελεσματικής διαχείρησης του είναι αδιέξοδη, ιδιαίτερα σε εποχής κρίσης του όπως σήμερα. Στα 75 χρόνια του ΚΚΚ-ΑΚΕΛ και παρά το ότι το ΑΚΕΛ είναι σήμερα το πρώτο κόμμα κανένας εργαζόμενος δεν νοιώθει ότι ζεί με ασφάλεια είτε στο δημόσιο ή ακόμη χειρότερα στον ιδιωτικό τομέα. Ολες οι εργατικές κατακτήσεις αμφισβητούνται και κινδυνεύουν να χαθούν, ΑΤΑ, ωράριο, συμβάσεις, συνδικαλιστική οργάνωση. Οι δημόσιες επιχειρήσεις που στήθηκαν με τον κόπο και τις θυσίες χιλιάδων εργαζομένων ξεπουλούνται στα διάφορα αρπαχτικά της αγοράς. Η δημοσία και δωρεάν Παιδεία έχει μετατραπεί σε ανέκδοτο ενω ο τομέας της Υγείας κινδυνεύει με διάλυση.

Επαναστατικό Κόμμα

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι ένα κόμμα που να έχει σαν «μοναδικό γνώμονα το συμφέρον της Κύπρου» δηλαδή του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Ενα κόμμα που θέλει να διαχειριστεί τον καπιταλισμό και ψάχνει συνέχεια για δεξιές συμμαχίες. Ενα κόμμα που στην καλύτερη περίπτωση μας υπόσχεται ότι κάποτε στο μακρινό και ακαθόριστο μέλλον θα κάνει «*ένα σοσιαλισμό με σύζευξη της κοινωνικής με την ατομική ιδιοκτησία και πρωτοβουλία*», που θα «*ειναι συνώνυμος με την κοινωνική δικαιωσύνη στην ευρεία έννοια του όρου*». Με λίγα λόγια ένα καπιταλισμό με ανθρώπινο προσωπο.

Αντίθετα χρειαζόμαστε ένα επαναστατικό κόμμα που να μην φοβάται να συγκρουστεί με το σύστημα της αδικίας, της φτώχιας, της εκμετάλευσης, της ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης και των πολέμων. Ενα Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και να στηρίζει τους αγώνες της. Ενα διεθνιστικό κόμμα που να μην «προβάλλει τον αντικατοχικό χαρακτήρα της επαναπροσέγγισης» και να υποστηρίζει τους εξοπλισμούς αλλά να έχει σαν σύνθημα του το «οχι στον πόλεμο, έλληνες και τούρκοι εργάτες ενωμένοι». Ενα κόμμα που να μην υποχωρεί στις ρατσιστικές πιέσεις της άρχουσας τάξης και των πιο καθυστερημένων κομματιών της κοινωνίας αλλά να δίνει την κόντρα καθημερινά με τον ρατσισμό. Ενα κόμμα που να παλεύει για πραγματικό σοσιαλισμό, οπου οι εργαζόμενοι θα έχουν τον έλεγχο της οικονομίας και τους κράτους για να κτίσουν μια κοινωνία που να απελευθερώνει τις πιο δημιουργικές δυνάμεις των ανθρώπων, που η εργασία θα είναι χαρά και δημιουργία και όχι εξαναγκασμός και εκμετάλευση. Για το χτίσιμο ενός τετοιου κόμματος παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

Ντίνος Αγιομαμίτης

εργατικη δημοκρατια

ΑΡΓΕΝΤΝΉΗ

Είναι 8 η ώρα το βράδυ και ο κόσμος σε ολόκληρο το Μπουένος Αϊρες συγκεντρώνεται κατά χιλιάδες σε πλατείες, πάρκα και στους δρόμους για να συζητήσει και να οργανώσει τη δράση του. "*Σήμερα, μια συγκέντρωση της τοπικής συνέλευσης χτυπάει σε ποσοστό ακόμη και τα πιο δημοφιλή προγράμματα της τηλεόρασης*", αναφέρει η δημοσιογράφος Στέλλα Καλλόνι. Καινούριες λαϊκές συνελεύσεις έχουν εξαπλωθεί σε ολόκληρη την Αργεντινή! Εξι εβδομάδες μετά τη μαζική εξέγερση του Δεκέμβρη που έριξε την κυβέρνηση, η μάχη για την οικοδόμηση του μέλλοντος μαίνεται.

Ο κόσμος συμμετέχει μαζικά και ψηφίζει στο 2ο Συντονιστικό των Συμβουλίων του Μπουένος Αϊρες στις 27 Γενάρη

Οι εργατες δίνουν τη μάχη για το μέλλον της Αργεντινής

γράφει ο Πωλ ΜακΓκαρ

Η κυβέρνηση προσπαθεί να επιβάλει τις δικές της λύσεις, σε βάρος του πληθυσμού. Ενα αναπτυσσόμενο κίνημα από τα κάτω δείχνει διαφορετικές πιθανές διεξόδους από την κρίση.

Δεν περνάει ούτε μια μέρα χωρίς καινούρια κύματα διαδηλώσεων. Δεκάδες χιλιάδες γέμισαν την Πλατεία Μαΐου στο κέντρο του Μπουένος Αϊρες την περασμένη Παρασκευή (1η του Φεβράρη). Η διαδήλωση καλέστηκε από τη συνεδρίαση του συντονιστικού των τοπικών συνελεύσεων της πρωτεύουσας, στο οποίο συμμετείχαν χιλιάδες.

Την ίδια μέρα έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις σε πάνω από 100 πόλεις ολόκληρης της Αργεντινής. Δυο μέρες αργότερα μια τεράστια διαδήλωση των πικετέρος, του μαζικού και μαχητικού κινήματος των ανέργων, μπήκε στην πρωτεύουσα. Κάθε μέρα της περασμένης εβδομάδας έφερνε στο φως καινούριες εικόνες κοινωνικού αναβρασμού. Την περασμένη Τετάρτη μια εφημερίδα έγραφε: «*Οι διαδηλώσεις ενάντια στην κυβέρνηση συνεχίστηκαν σε κάθε γωνιά της χώρας. Χιλιάδες κόσμου διαδήλωσαν στους δρόμους της Σάλτα απαιτώντας να μπει τέλος στη διαφθορά και στο πάγωμα των αναλήψεων. Οι διαδηλωτές απαίτησαν ακόμη να αποκατασταθεί η περικοπή 13% στους μισθούς και τις συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων.*

Στην ίδια επαρχία την προηγούμενη μέρα οι άνεργοι είχαν αποκλείσει τον κεντρικό δρόμο. Την ίδια στιγμή στην Λα Πλάτα κάπου 500 άνεργοι διαδήλωναν μπροστά από το σπίτι του προέδρου. Στην Σάντα Φε περίπου 2.000 εκπαιδευτικοί διαδήλωσαν ενάντια στην περικοπή των δαπανών για την παιδεία και στο Τσάκο πάνω από 1000 άνθρωποι απέκλεισαν τους δρόμους. Ανάλογες άγριες διαμαρτυρίες έγιναν στις επαρχίες Σαντιάγκο ντελ Εστέρο, Καταμάρκα και Νεκέν».

Άνεργοι

Στον πυρήνα του κινήματος που συγκλονίζει την Αργεντινή βρίσκεται η συνένωση διαφορετικών κοινωνικών ομάδων. Μια από αυτές είναι οι πικετέρος. Εμφανίστηκαν σαν απάντηση στις μαζικές απολύσεις που σάρωσαν την Αργεντινή μέσα στη δεκαετία του '90 καθώς η κυβέρνηση ιδιωτικοποιούσε.

Η κρίση που έχει χτυπήσει τώρα τη χώρα έχει ανεβάσει την ανεργία σε περίπου 25% και γέμισε τις γραμμές των πικετέρος. Μέχρι πρόσφατα η Αργεντινή είχε Ευρωπαϊκό βιοτικό επίπεδο και ανάλογο σύστημα υγείας και παιδείας. Αλλά είχε πάντα ελάχιστα ή ανύπαρκτα επιδόματα ανεργίας. Γι' αυτό σήμερα η πείνα ή η απειλή της πείνας είναι πραγματικότητα για εκατομμύρια, σε μια από τις μεγαλύτερες κρεατοπαραγωγούς χώρες του κόσμου.

«Ψωμί και δουλειά», είναι το σύνθημα των πικετέρος. «Αρκετά μ' αυτό το καθεστώς που έσπρωξε εκατομμύρια στην απόγνωση και την πείνα σε μια χώρα γεμάτη από σιτάρι και κρέας», είπε ένας διαδηλωτής την περασμένη εβδομάδα.

Πριν από ένα χρόνο οι περισσότεροι επαγγελματίες και μικροαστοί ένιωθαν φόβο απέναντι στους πικετέρος. Τώρα η μεσαία τάξη της Αργεντινής έχει εξαθλιωθεί. Το «κοραλίτο», το πάγωμα στους τραπεζικούς λογαριασμούς έχει καταστρέψει τη μεσαία τάξη. Ο μικρομαγαζάτορας, ο οδοντίατρος ή ο οφθαλμίατρος, ο δάσκαλος της μουσικής δεν έχουν πρόσβαση στις οικονομίες τους ενώ η κρίση σημαίνει ακόμα λιγότερους πελάτες.

Ο θυμός μέσα σε τέτοιες ομάδες ήταν βασική κινητήρια δύναμη για τα κασερολάζος, τις μαζικές διαδηλώσεις που συνοδεύονταν από χτυπήματα κατσαρολών, οι οποίες ανέτρεψαν διαδοχικές κυβερνήσεις. Η κρίση ενώνει και ριζοσπαστικοποιεί ομάδες που στο παρελθόν ανταγωνίζονταν μεταξύ τους.

«*Χιλιάδες κάτοικοι υποδέχτηκαν τους πικετέρος με αυτοσχέδια τραπέζια στο δρόμο, με φαγητό και ποτό*». Ετσι περιγράφουν την είσοδο των άνεργων διαδηλωτών σε μια περιοχή του Μπουένος Αϊρες όπου μένουν εργάτες, την περασμένη εβδομάδα.

Συνελεύσεις

Η πιο συναρπαστική εξέλιξη των κινητοποιήσεων είναι οι συνελεύσεις στις γειτονιές. Ανθρωποι που ζουν σε μια συγκεκριμένη περιοχή συγκεντρώνονται σε ανοιχτά φόρουμ όπου συζητούν και οργανώνουν τη δράση τους. Στις εργατικές περιοχές, οι περισσότεροι συμμετέχοντες είναι εργάτες, ή άνεργοι. Αλλά συνελεύσεις γίνονται και σε πιο μικτές κοινωνικά περιοχές ακόμα και σε κάποιες που θεωρούνταν πλούσιες παλιότερα.

Ανάμεσα στα πολλά αιτήματα που υιοθετούν οι συνελεύσεις είναι η παύση του παγώματος στις αναλήψεις, η κρατικοποίηση των τραπεζών και των ιδιωτικοποιημένων βιομηχανιών, η δημιουργία θέσεων εργασίας, και επιδοτήσεις για φαγητό.

Πίσω από τα άμεσα αιτήματα, υπάρχει η εικόνα μιας πλατύτερης δυσαρέσκειας. «*Πρέπει να αλλάξουμε τα πάντα*», είπε μια ομιλήτρια σε μια διαδήλωση στην Μπάχια Μπλάκα. Στη βιομηχανική πόλη της Κόρντομπα το σύνθημα ήταν «*Θέλουμε μια καινούρια δημοκρατία, δεν θέλουμε άλλους πολιτικούς*».

Σε μια λαϊκή συνέλευση στην περιοχή Ταρταγκάλ της πρωτεύουσας, αυτός που καταχειροκροτήθηκε ήταν ο Δρ. Νέγκρι, ένας πολύ γνωστός γιατρός της περιοχής. Οταν είπε «*πρέπει να απαλλοτριώσουμε τις πετρελαιοβιομηχανίες και τις τράπεζες*» όλοι ξέσπασαν σε ζητωκραυγές.

Κάποιες συνελεύσεις επιλέγουν διαφορετικές εμφάσεις στα κοινά αιτήματα. Σε μια πρώην πλούσια περιοχή του Μπουένος Αϊρες, το Μπελγκράνο, όπου μένουν λίγοι εργάτες, λειτουργεί μια ζωντανή συνέλευση που συνεδριάζει τα περισσότερα απογεύματα. Εχει ψηφίσει την κατάργηση του εξωτερικού χρέους, την κρατικοποίηση των τραπεζών και των ιδιωτικοποιημένων βιομηχανιών. Αλλά ταυτόχρονα δίνει και μια εθνικιστική χροιά στο υλικό της, με καλέσματα για «πατριωτισμό» και μποϊκοτάρισμα των εισαγόμενων προϊόντων.

Η συνέλευση στην πιο λαϊκή περιοχή του Σαν Κριστομπάλ και Μποέδο έχει μια διαφορετική αίσθηση. Το δελτίο της αναφέρει: «*Εχουμε διανείμει χιλιάδες δελτία και αφίσες ώστε όλοι στην περιοχή να ξέρουν τι συμβαίνει*».

Στα αιτήματά της περιλαμβάνει το μοίρασμα της δουλειάς ανάμεσα στους άνεργους και αυτούς που αναγκάζονται να δουλέψουν 12ωρα για να επιβιώσουν, χωρίς μείωση στα μεροκάματα. «*Στη συνέλευσή μας εκλέγουμε αντιπροσώπους για την διασυνοικιακή συνέλευση*», αναφέρουν.

Οι συνελεύσεις και το κίνημα από τα κάτω δείχνουν πώς οι απλοί άνθρωποι μπορούν να χτίσουν μια δημοκρατική οργάνωση της κοινωνίας ώστε να αναδομήσουν την κοινωνία προς το συμφέρον της πλειοψηφίας. Αλλά για να κερδίσει το κίνημα χρειάζεται να ξεπεράσει κάποια σοβαρά εμπόδια.

Η κυβέρνηση και οι μεγάλες επιχειρήσεις με τη στήριξη των πολυεθνικών και των κυβερνήσεων των ΗΠΑ και της Ευρώπης, θα κάνουν τα πάντα για να διασφαλίσουν ότι αυτό το κίνημα δε θα επηρεάσει τα βασικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας.

Για να ξεπεράσει αυτά τα εμπόδια, το κίνημα στην Αργεντινή πρέπει να χρησιμοποιήσει την τεράστια δύναμη της οργανωμένης εργατικής τάξης στη βιομηχανία και τις υπηρεσίες. Παρά τη μαζική ανεργία υπάρχει ακόμα τεράστια και δυνατή εργατική τάξη στην Αργεντινή, από τη δουλειά της οποίας εξαρτάται ολόκληρη η κοινωνία. Απεργώντας και ξεκινώντας την κατάληψη των χώρων δουλειάς οργανώνοντας τους όπως τα λαϊκά συμβούλια, οι εργάτες μπορούν να διασφαλίσουν ότι ο κόσμος θα πάρει τον πλούτο και τη δύναμη από αυτούς που είναι στην κορυφή της κοινωνίας.

Υπάρχουν εμπόδια σ' αυτή τη διαδικασία. Ενώ οι εργάτες συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και τα συμβούλια, γενικά δεν το έκαναν ως οργανωμένη δύναμη. Κύρια ευθύνη έχουν οι ηγέτες των συνδικάτων που προσπάθησαν να εμποδίσουν ομάδες από συνδικάτα και χώρους δουλειάς να συμμετάσχουν.

Μια από τις βασικές ομοσπονδίες υποστήριξε μερικές διαδηλώσεις. Αλλά οι δύο άλλες ομοσπονδίες έχουν σχέση με το Περονικό κόμμα που είναι στην κυβέρνηση και τώρα στηρίζουν αυτή την κυβέρνηση. Υπάρχουν σημάδια οργανωμένων εργατών που ξεκινάνε να συμμετέχουν στο κίνημα πάρα τη στάση των ηγεσιών.

Στην Κόρντομπα μια σημαντική αντιπροσωπεία του συνδικάτου των δημοτικών υπαλλήλων συμμετείχε στη διαδήλωση της περασμένης εβδομάδας, ενώ στη Σάντα Φε διαδήλωσαν χιλιάδες εκπαιδευτικοί. Στο συντονιστικό συμβούλιο ήταν για πρώτη φορά ορατές οι αντιπροσωπείες των σιδηροδρομικών και των εργαζόμενων στην τηλεπικοινωνία.

Η μάχη για το μέλλον της Αργεντινής μαίνεται. Το πόσο θα μπορέσει το κίνημα από τα κάτω να αντλήσει την τεράστια δύναμη που βρίσκεται στην εργατική τάξη της χώρας θα καθορίσει το αποτέλεσμα της μάχης.